لَتَفْتَحُنَّ الْقُسْطُنْطِينِيَّةَ فَلَنِعْمَ الْأَمِيرُ أَمِيرُهَا وَلَنِعْمَ الْجَيْشُ ذَلِكَ الْجَيْشُ

MEAL-İ ÂLİSİ:

«KONSTANTANİYYE EL-BET FETHOLUNACAKTIR!. ONU FETHEDEN EMİR O, NE GÜZEL EMİRDİR.. VE ONUN ASKERLERİ ONLAR NE GÜZEL ASKERLER-DİR!..»

HELÂL OLSUN!..

EDEB DIŞI GİYİNİŞLERİ PROTESTO İÇİN

ERBAKAN 19 MAYIS'A KATILMADI

Sahibi ve Başyazarı: Kadir Mısıroğlu ● 26 Mayıs 1978
Siyasî, edebî, tarihî, ilmî, haftalık gazete 17 C. Âhire 1398
Vilâyet Han Kat: 1 Nu: 101 - 102 Cağaloğlu — İstanbul

SAYI: 126 / BEŞ LİRA / BİR DM.

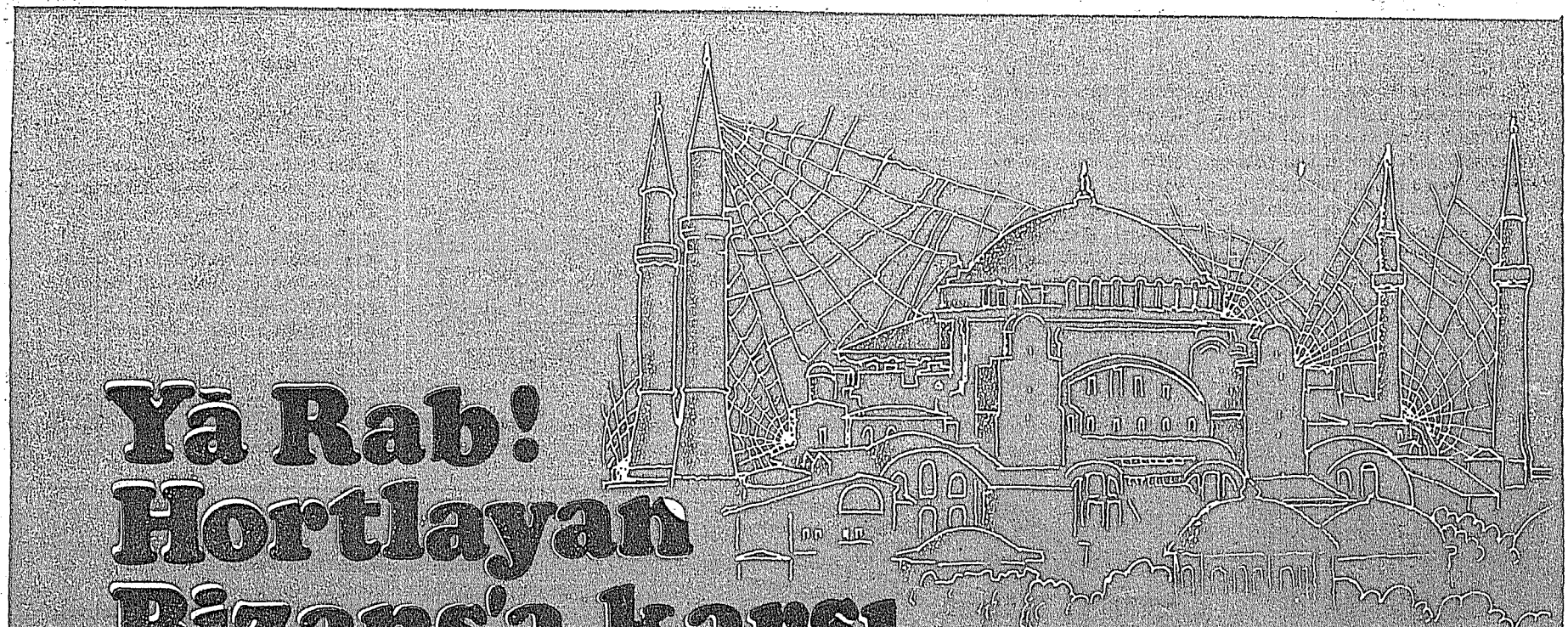

Yâ Rab! Hortlayan Bizans'a karşı İKİNCİ FETİH NE ZAMAN!?.

Erbakan «19 Mayıs»ı protesto etti..

Bir 19 Mayıs daha geride kaldı. Eskilerin **Nisan, Mayıs ayları Gevşer gönül yayları»** diye, mahiyetne işaret ettikleri bu bahar aylarında, 19 Mayıs'a halk kitlelesinin verdiği isim «baldır-bacak bayram» dır ki, bu sene bu bayram, bu isme tam mânasıyla daha bir lâyık şekilde kutlatıldı, Ecevit hükûmetince. Se çim zamanları «milliyetçilik, muhafazakârlık» nutukları atanların da yürekten kutladıkları bu bayrama, hükûmetin tesbit ettiği ve geçmiş senelerden daha hayasız, daha edepdışı yeni giyinişleri protesto etmek için Erbakan ve MSP katılmadı. Erbakan ve MSP'nin 19 Mayıs günü Anıt-Kabr'e de gitmemeleri, bazı neşir vasıtalarının, «protesto'nun şümulünde Anıt—Kabr'in de bulunduğuna» dair saçma iddialar yazmalarına vesile oldu.

«MERKÂD-İ FATİH»İ ZİYARET

Her küşesinde dehrın nâmı bekaa nisârın,
Şâyestedir denilse âlem senin mezârın,

Kaldın cihânda bir ân, her ânın oldu bir devr;
Mülk-i ezeldi güya tahtında hem-civârın

Sensin o pâdişeh ki bu «ümmet-i necibe,
Emsâr bahşişindir, ebhâr yâdigârın,

«Meydan-ı harb»i kıldın sen taghtgâh-ı şevket,
Leşkerdi hep müsellâh etbâr bi-şümârın.

Sen cism idin fenâyâb, ol rûh-i câvidâni,
Düşdün cüdâ sen ammâ, bâkidir iştihârın.

Tevhid idi merâmın İslâm ile en'âmı,
Birleşdi ol uğurda, iliminle iktidârın.

Beyt-i Hüdâya konmuş câhın matâf-ı eslâf,
Durmuş başında bekler bir kavm, türbedârın.

Tâk'ında müncelidir hep beyyinât-ı mânâ,
Esrar-ı Lemyezelden mâsnû' olan bu dâr'ın...

Bir maksada ederdi seyf-ü kalem teveccüh,
Ahkâmına uyardı kanunu rüzgârın.

Bir yıldırımdı nizen, peyvestekâ'r-ı hâke;
Bir burc-ı Hak-nümâdır, ermiş göğe menârın

Her dem sana açıkdır ebvâb-ı arşı rahmet,
Türbendir en azimi fethettiğin diyârın.

İster idin ki olsun düşmenle yâr, yek dil:
Devrân idi rakibin, Allah idi nigârın.

Yokdur senin gurûbun, ey neyyir-i meâli,
Var şû'le-i dehâdan bin necm-i tâbdârın.

Ervâh-ı mü'mindir, encüm kadar şeâlî,
Bâlâ-yı türbetinden tenvir eden mezârın.

Ecr-i azimi vasfın kaydında gönlüm, Ey Şâh,
Afveyle bu kusurun sen, ol günahkâr'ın.

Medhinde şâirâne ilhâmlar gerekdir,
Târifi yerde bitmez arşa çıkan kıbârın.

ABDÜLHAK HÂMİD

Şah, son sâfasını sürüyor

İran'da, Şah'ın etrafındaki çember daha bir daralır ve hadiseler bütün ülke çapında önlenemez buudlara uzanırken, Saray hâlâ zevk ü sâfa peşinde icra'y-ı saltanat sürmektedir. Nitekim, son olarak geçen hafta İran'a giden Türkiye'li bir aşûftenin gerek Saray erkânı önünde gerek Tahran Hilton otelinde ve gerekse İran televizyonunda renkli proğramlar sunup, vücudunun en mahrem yerlerini açıp-saçarak şarkılar söylemesi ve Şah ailesinin bu kederli ve vesveseli günlerinde «efkâr»larını dağıtması ve bu aşûfiin faaliyetlere boğulması dikkatleri üzerinde toplamıştır:

Şah ise, hâlâ eski, munkariz Pers İmparatorluğunu her ne pahasına olursa olsun ihya etmenin hayallerinden bir türlü vazgeçmemektedir. Diğer taraftan **Amerikan ABC Televizyon şebekesi** geçen hafta İran'la ilgili olarak yayımladığı bir yorumda (iddia sahibinin Suudi Arabistanlılar olduğunu belirterek,) **Şah'a «aklî dengesi bozulmuş bir megalomanyak» gözüyle bakıldığına ve Vaşington'a bu yolda gizli mesajlar geldiğine»** dâir cümleler kullanmıştır.

Bu arada Şah'ın bütün dünyada olduğu gibi, komşu ülkelerde ve hassaten Türkiye'de aleyhinde yazılar yazılmasını önlemek için kesif çabalar sarfettiği ve **sansür** konulmasını istediği de yine aynı televizyon şebekesinin yorumunda yer almıştır.

Öte yandan İran'ın silâhlanmasını son süratle devam ettirdiği ve petrolden

elde ettiği yüzmilyarlarca doları halkın adaletli bir emniyet içinde ve rahat bir şekilde yaşamasından ziyade Şah'ın kendi kanlı düzenini devam ettirmek için kullandığı, Amerikan silâh sanayiinin en büyük müşterilerinden olan Şah'ın bu silâhları kendi halkına karşı kullanmaya başladığı İran halkı tarafından da haykırılmaya başlanmıştır!

İran'da, 40'a yakın şehirde meydana gelen kanlı hâdiselerde ölenlerin adedi hakkında verilen resmî rakamların yalan olduğu cenazelerin 40'ıncı geceleri için tertib olunan dinî merasimlerin çokluğundan anlaşılmaktadır. Bu tip toplantıların her birisinin Şah aleyhinde yeni bir nümayişe dönüştüğü dikkate alınırsa, Şah'ın işi bir hayli zordur. (Hatırlanmalıdır ki, halkının ekseriyeti şiî olan halk, Kerbelâ faciasının yıldönümlerinde, Muharrem ayında günlerce dövünmeye örf haline getirdiklerinden, kendi cenazelerine dahi aynı şekilde davranmaya alışkındırlar.)

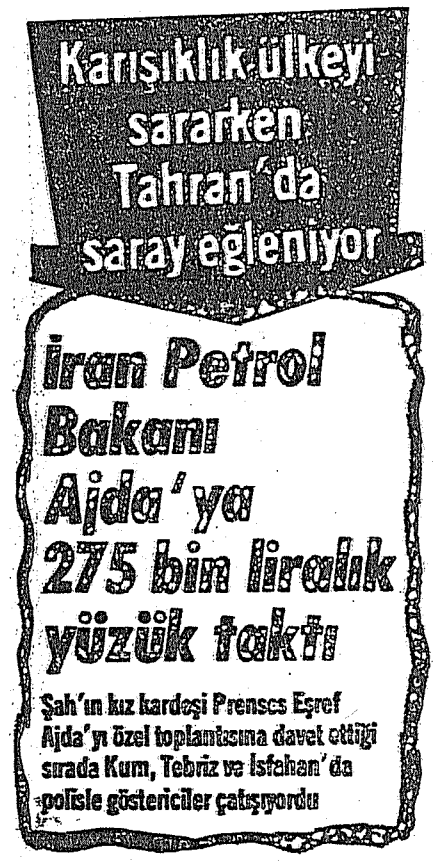

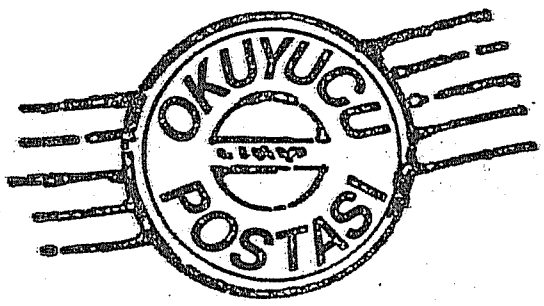

● **Ebubekir Akbaba/SİVAS:** Aboneniz 140. sayıda sona erecek. Selâmlar.

● **H. İbrahim Akbulut/MENGEN:** Abone müddetiniz 130. sayıda nihâyete ermektedir. Selâmlar.

○ **Turan Çinici/ERZURUM:** İstenilen adres değişiklikleri yapıldı. Abone kardeşlerimiz eksik sayılarını ayrı ayrı bildirirlerse veya toptan gönderebiliriz. Selâmlar.

● **Celâl Ateş/Gölköy—ORDU:** Abone müddetiniz 90. sayımızda nihâyete ermiştir. Selâmlar.

○ **Gülseren Kandemir/MANYAS:** Adres değişikliğiniz yapılmıştır, abone müddetiniz 121. sayımızda nihâyete ermiştir, selâmlar.

● **Şâkir Akşit/DENİZLİ:** Ahmed Çavdar kardeşimizin gazetesi (Çarşı Câmii Müezzini—Denizli) adresine gönderiliyordu. Mektubunuz üzerine adres değişikliği yapılmıştır, selâmlar.

● **Mehdi Güner/ADANA:** Abone müddetiniz 97. sayımızda nihâyete ermiştir, selâmlar.

○ **Durmuş Özata/ORDU:** Sizin ve iki arkadaşınızın muntazaman postalanıyor, postahanenizden araştırınız, selâmlar.

● **Ali Büyükarslan/KAYSERİ:** Abone müddetiniz 165. sayımızda nihâyete erecektir, gazeteniz adresinize gönderilmeye devam etmektedir. Selâmlar.

○ **İsmail Karakaya/ANKARA:** Abone müddetiniz 104. sayımızda nihâyete ermiştir, ev numaranızda değişiklik olup olmadığını bildirmenizi rica ederiz, selâmlar.

● **Zeki Karakaş/NİKSAR:** Abone müddetiniz 108. sayımızda nihayete ermiştir. Selâmlar.

○ **Halil Celkanlı/KİLİS:** Abone müddetiniz 118. sayımızda nihâyete ermiştir, selâmlar.

● **Mehmed Bakkallar/KİLİS:** Abone kayıt numaranız 913'dür. Abone müddetiniz 130. sayımızda nihâyete erecektir, selâmlar.

● **Hüseyin Çirkin/URFA:** Abone müddetiniz 127. sayımızda nihâyete erecektir, eksik sayılarınızı bildirin derhal gönderelim, selâmlar.

● **Seyid Ali Büyük/KONYA:** Abone müddetiniz 130. sayımızda nihayete erecektir. selâmlar.

başyazı

BATI ROMA'NIN FETHİ MÜJDESİ

Kadir Mısıroğlu

Fahr-i Kâinat'ın müstesna bir medhine mazhar olan **Fâtih Sultan Mehmed Han Hazretleri,** bir bahar sabahı, köhne Bizansı çevreleyen ihtiyar surların Topkapı civarında yarılmasıyla açılan gedikten içeri girmiş, «G ü l b a n g-i M u h a m m e dî» ile «T e k b i r» in ulvî ve heybetli bestelerine karışan bir alkış tûfanı içinde yavaş yavaş şehre doğru ilerliyordu. Yirmi iki yaşın terâveti ve bir gelincik çiçeği kadar zarîf endamı ile kır atının üstünde kendisini, çiçek yağmuruna tutan Rum kızlarına devrinin mânevî sultanı **Akşemseddin Hazretleri'ni** gösteriyor ve müyesser olan «F e t h-i M ü b î n»i O'nun himmetine atfediyordu. Bu sûretle, mazhar olduğu şerefe liyâkatinin ifâdesi olan vekar, tevâzu ve şükran hisleri içinde Ayasofya'ya ilerleyen genç Türk Hükümdarı, bütün Hristiyanlık Âlemi için daima «E n g i z i s y o n M e z â l i m i» ile hatırlanacak olan uzun ve karanlık bir çağı kapayarak «D o ğ u R o m a» yı ebediyyen Hilâle râm etmiş oluyordu. Fakat, Müslüman Türk Milletinin «f e t i h a ş k ı» ve «İ l â -y ı K e l i m e t u l l a h» dâvası vukuat ve keşiflerle her an -daha fazla- b o l» haline gelişiyle işbâ noktasına varmış bulunmuyor ve bir duraklama devrine girmiyordu. Zira, bu gibi muvaffakiyetler, susuzluğunu gidermek için tuzlu su içen kimseler de olduğu gibi iştihanın daha ziyâde kabarmasını intac eder.

Bu sebebledir ki, «D o ğ u R o m a» nın fethinden sonra Müslüman Türk Milleti'nin hedefi «B a t ı R o m a» olmuştur. Zira, aradan geçen bindörtyüz yıla rağmen, beyan ve ifâdeleri eskimek ve tekzib edilmek yerine vukuat ve keşiflerle her an -daha fazla- teyid edilmiş bulunan, Kâinatın Fahr-i Ebedîsi **«her iki Roma'nın da fethedileceğini»** buyurmuşlar ve Buhari-i Şerif'de mukayyed bulunduğu üzere **«hangisinin daha evvel gerçekleşeceği»** yolundaki bir suali «D o ğ u R o m a» olarak cevaplandırmışlardı. Bu teyid ve ihbar-ı Peygamberî sebebiyledir ki, İstanbul'dan sonra fetih hedefi, Batı Roma olmuştur. Hattâ, o derecede ki, her yeni padişahın tahta çıkışında tekrarlanan «K ı l ı ç K u ş a n m a M e r â s i m i» nden sonra Yeniçeri kışlasına gelen Pâdişah'a burada bir tas şerbet ikram edilir, Yeniçeri ağası, boş şerbet kâsesini alarak geri geri çekilirken **«Pâdişah-ı nevcah hazretlerinden** (yeni padişahtan) **asker kullarının niyazı oldur ki, ilk seferimiz Garbî Roma üzerine ola!..»** der, padişah da **«İnşallah!.»** diye mukabele edince askerin **«İnşallah!.»** sadâları ve heyecanı had safhaya ulaşırdı.

Yeniçeriler, -mâlûm olduğu üzere- aslen hristiyan çocukları idiler. Böyle olduğu halde Padişahın bir nevî « H a s s a O r d u s u » durumundaydılar. Bu bakımdan O'nun bir nevî mahrem-i esrarı idiler. Bu yüzdendir ki, Batı Roma üzerine yürümek hususundaki bu ahid onlarla yapılırdı. Yeniçeriliğin 1826 yılındaki ilgâsına kadar her yeni padişahın tahta geçişinde tekrarlanan bu ahdin, büyük tarihî değeri ve mânası vardır.

Zira, her oluş, bir hayalle başlar. Fiilî harekete ise, tasavvur ve tahayyülden sonra sıra gelir. Bütün bedîî ve sınâî eserlerin menşei, ve başlangıcı, basit bir hayaldir.

Mutlak gerçek olan Allah'a kadar bütün tecessüs mevzuları, -her şeyden önce- hayal gücüyle kurcalanır. Bu yüzdendir ki, muhayyile, zihnin Hakkı bulmaya vesile olan zarûrî ve değerli bir fakültesidir. Üstelik insanı, katı gerçeklerin sıkıcılığından, tül tül tahassüslerin seyyal iklimine çekip ferahlatır.

Aklın irâdeye tutukluk îras eden hesâbiliği yerine gönül ve muhayyilenin sürükleyip götüren akıcılığına istinad etmek asıl, kitle psikolojisi bakımından son derece ehemmiyetlidir. Bu yüzden milletleri idâre edenler, onları belli bir gâyeye yöneltmek için muhayyilenin bu hârikûlâde sihirleyici kudretini asla ihmal etmezler.

İnsan idâresinde henüz rekoru kırılmamış bir kemâl ve dirâyet göstermiş olan fâtih cedlerimiz, bu gerçeği hakkıyla görmüş ve bir «k ı z ı l e l m a» mefkûresinin efsânevî tesirinden alabildiğine istifade etmişlerdir. Peki ama bu kızıl elma, acaba neresiydi?! Doğrusu, onu hakkıyla bilen belki bir kişi bile yoktu. Rivâyete nazaran O, güya Ayasofya ve İstanbulmuş... Fakat -bunlara sahip olunduktan sonra bu dâva tükenip sönmemiştir ki..

Bazılarına göre «k ı z ı l e l m a» Viyana veya G a r b î R o m a idi.. Fakat o aslında ulaşılması imkânsız mevhum bir hedefti... Osmanlı ordularını ileri, dâima ileri koşturan bu mevhum mefkûre idi ki, bunda «B a t ı R o m a» nın Peygamberlerimizce müjdelenmiş olan fetihi arzusu mühim bir ağırlık teşkil ediyordu.

Ruhları, yaklaştıkça kendilerinden uzaklaşan mevhum bir «k ı z ı l e l m a» ya ulaşmak iştiyakiyle sarhoş ordular koşuyor, koşuyor, daima daha ileri koşuyorlardı. Padişahından yeniçeri neferine kadar bütün efrad-ı milleti büyüleyen bu gâye, fetihlerin tükenmez ve zaafa uğramaz ebedî bir sermâyesi gibiydi.

O kadar ki; Osmanlılığı derin bir vukufla kavramış ve terennüm etmiş bulunan büyük şair **Yahya Kemal Bey,** İstanbul'un düşman işgâl-i askerîsi altına düştüğü meş'um «M ü t â r e k e» yıllarında rûhen son derecede sıkılmış. Bir teselli bulmak ümidiyle kendisini bir mezarlığa atmış. Ecdadın bir cennet bahçesi kadar huzurlu kabirleri arasında dolaşıyormuş. Birden gözüne bir yeniçeriye âid bir mezar taşı ilişmiş. Taş, zamanla mezarın çökmesi yüzünden yanlamış bir durumdaymış. Üstadın şâir gönlünde öyle bir his teşekkül etmiş ki, kendi tâbiriyle;

«Yeniçeri kavuğunu yana yıkmış.. Sanki bir fetih rüyâsı görüyormuş..»

Yahya Kemal Bey'in kalbine, şâirâne bir teşhis ve tahayyülle toprak altındaki bir yeniçerinin, o ümitsiz mütâreke günlerinde bile bir fetih rüyası görmeye devam ettiğinin sünûh etmesi pek de yersiz değildir. Zira bir parça tarih bilen herkes kolayca takdir eder ki, ecdadımız gâzâ ve fetih zevkine hakkıyla doyamamıştır. Bu sebeble toprak altındaki şehidler ve gâzilerin kıyamete kadar fetih rüyâsı görmeye devam edecekleri muhakkaktır. Ancak...

Ancak bu rüyayı zamanımızda toprak üstündeki torunları da görmeye başlamışlardır. Hem de elli yıllık bir ayrılıştan sonra...

Evet, bu aziz millet «D o ğ u R o m a' dan sonra elbet bir gün «B a t ı R o m a» yı da Hilâl'e ram edecektir. Zira, bu müjdeyi veren Kâinatın Fahr-i Ebedîsidir.

Buna göre, İslâm'ın en müterakki ve parlak devri önümüzde demektir. Biz, o parlak devrin bugün methalinde bulunuyoruz. Manzara, iç açıcı gözükmese de, teyid-i peygamberîye mazhar olan gerçek, işte budur!

Unutmamak gerektir ki, fertlerin maksad ve gâyesi kadere tevâfuk etmedikçe gerçekleşemez. Kaderse, Hakk'ın tâyin ettiği bir mecrâdan akıp gider. Kalpler, Rabb'in elindedir. O, «m u k a l l i b e l k û l u b» yani, kalpleri istediği anda istediği tarafa tevcih eden yegâne kuvvettir. **Hazreti Ömer'i Peygamber Aleyhisselâtu Vesselâmı öldürmek** azm-i kâvisi ile meşbû iken hidâyetin zirvesine çıkaran O değil midir?

Mahzun, mü'min gönülleri artık şâd olmalıdır! Fakat, bu keyfiyetin, mes'uliyetlerimizi bertaraf etmeyeceği de muhakkaktır. Ferdî kurtuluşlarımız, Hakk'ın galebesi için emredileni, ifâda -dünya işlerimizde olduğu gibi- şartlarımızı zorlayacak derecede bir gayret ve fedakârlık göstermemize bağlıdır. Ne mutlu o insana ki, ferâizin sıralanmasında salâttan sonra gelen cihada vakf-ı nefs ederek, o mes'ud günün tahakkukunu çabuklaştıranlardan olur!

Yakın tarihimizde

Meçhûl kahramanlar

Cumhuriyet Devrinde Bir "MEŞRÛTİYET" ve "HİLÂFET" Müdâfii

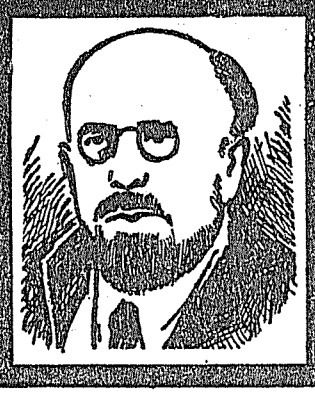

LÛTFİ FİKRİ BEY

Kadir Mısıroğlu

11

Lütfi Fikri Beyin iktibas ettiğimiz satırları, o sırada saltanat kaldırılıp Hilâfetin muhafaza edileceği tarzında beliren siyasî tavra karşı duyduğu endişeleri aksettirmektedir. Bu endişeler, halifeye hiç bir selâhiyet ve mes'uliyet payı ayırmadan onu sırf bir kukla gibi muhafaza etmek istikametindeki temâyülden doğuyordu. Nitekim hadiseler kendisini teyid etmiştir. Böyle olduğu halde, Lütfi Bey'in vâki tenkidlerine cevap resmî çevrelerden değil de, meşhur şâir Süleyman Nazif Bey'den gelmiştir.

Süleyman Nazif Bey, itilâf devletlerinin İstanbulu işgâl ettikleri sırada yazdığı «Kara Bir Gün» başlıklı yazı ile vatanseverliğini isbat etmiş bir kimse idi. Onun sâir şiir ve yazıları da şahsiyet ve fikirlerinin bu istikamette bulunduğunu isbat eder. Hal böyleyken, kendisi inkılâpların başlangıcından itibaren resmî ve mütehakkim kuvvetlere -kendisine yakışmayacak bir sûrette- mütemâyil gözükmüştür. Onun şapkayı re'sen ve ilk giyen insan olması bu babta zikre şâyan bir misaldir. Lütfi Fikri Bey'e karşı cevaplarını, «Lütfi Fikri Bey'e Cevap, Hilâfet, Milliyet ve Tefrik-i Kuvva Mesâili» ünvanlı bir broşürle vermiştir. İstanbul'da 1922 yılında Orhaniye matbaasında basılan bu mukabil broşürde yer alan fikirler resmî görüş istikametindedir.

Süleyman Nazif bey «Türkiye Baro Reis-i Muhteremmi Lütfi Fikri Beyefendiye» serlevhası ile başladığı cevabının ilk cümlesinde söze «İlminize hürmetim olduğu gibi, mücâhedat-ı fikriyede (fikir mücâdelelerinde) makâsıd-ı hasîseden (şahsî gâyelerden) müçtenib (içtinab eden, korunan) kalacağınıza da emniyetim vardır.» iltifatıyla girerek Lütfi Fikri Bey'in adı geçen broşürüne temasla: «Fakat görüyorum ki, hukuk-u esâsiye nazariyatiyla mesâil-i şer'iyye (şer'î mes'eleler) bu eserinizde imtizaç edemiyerek âdeta döğüşüyor ve gerek eski gerek yenibilhassa yeni- devirlerin hâdisatı büsbütün ihmal edilmediği yerlerde bile ancak tezinizi takviye edebilecek bir şekle sokuluyor.

Siz hukuk-u esasiyede mütehassıs bir âlimsiniz. Bense, tarihin bazı sahâifini karıştırmış bir adam, yani, bir tarih meraklısıyım. Bununla beraber size isbat edeceğim ki, serdettiğiniz müddeiyatı (iddiaları) yine sizin şâhid sûretinde ikame ettiğiniz vekâyi-i târihiyye cerh ve tekzib ediyor.» diyor.

Bundan sonra Refet Paşa'nın bahsi geçen konuşmaları üzerinde Lütfi Fikri Bey'in broşüründen önce İleri Gazetesinde «Sokratın İlâh-ı Meçhulü» serlevhasıyla 27 Kasım 1922 tarihinde neşrettiği makaleden bir pasaj iktibas ederek bunda «Refet Paşa'nın sözlerini İstanbul'un en ücra köşeleri gibi âlem-i islâmın en uzak ufukları dikkatle dinleyecek ve Refet Paşa'nın makarrı hilâfetten (İstanbul'dan) ref'ettiği (yükselttiği) savt-ı dâvete eminim ki, her taraftan «Lebbeyk!.» sadaları cevap verecektir.

Halkımızın mütârekeden beri için için yanan kalbi, için için ağlayan vicdanı ve için için beddua eden imanı, Refet Paşa'nın Anadolu'dan getirdiği müjdede bir teslimiyet, bir devâ, bir şifa buluyor. Zulm-ü zalimin ref ve def'i emrinde (işinde) gerek hürendiş (hürfikirli) gerek muhafazakâr ve mutaassıp her müslümanın reyi ve maksadı müttehiddir.» demiş olduğunu kaydediyor

Süleyman Nazif'in burada «zalim» kelimesiyle kasteddiği bütün Osmanlı sultanları ve hassaten Sultan Vahideddin'dir. Nitekim, kendisi «Namık Kemal'in:

«Cihangirâne bir devlet çıkardır bir aşiretten»

sözü, hepimizi senelerce idlâl etti» Yani, dalâlete sevketti dedikten ve Lütfi Fikri Bey'in Fransız İhtilâli'nden gösterdiği misallerle Türkiye'deki hadiselerin muhâkeme edilmesinin doğru olmadığını uzun uzun uzadıya izah ettikten sonra şöyle ifâde ediyor:

«Beni en çok müteaccib ve müteessir eden sizin şu sözünüzdür:

«Zat-ı Şâhânenin sıfat-ı hilâfetine tevfikan hey'et-i icrâiye re*isliği sıfatının dahi kendilerinde takarrur ettirilmesi pek becâ ve ez her cihet seviyye-i zihniyyemize, an'ânâtımıza ve icâbat-ı islâmiyeye muvâfık bir şey olmuştur.*

Çünkü, sıfat-ı hilâfetin kuvve-i cismâniyeden ayrılarak, vücudu *esâsat ve an'ânat-ı islâmiyede* kabil-i tasavvur maatteessüf *sememleketimizin maatteessüf seviye-i zihniyece düşkün olması sebebiyle heyet-i icrâiyemizin doğrudan doğruya intihab keyfiyeti içinden çıkılamıyacak kadar müşkilâtı mûcib...»*

«Garbın tedvin ettiği hukuk-u esasiyeden istediğiniz kadar bahsedebilirsiniz. Fakat, sıfat-ı Hilâfet hakkında keşki hiç şikk-ı şüfe etmeyeydiniz Lütfi Fikri Bey!... Resûlullah'ın nâ'şı mübârekı henüz toprağın altına tevdî edilmeden halîfesini intihab *etmiş olan eshab-ı kiram'ı, birgün gelip de, yedi yaşında bir çocuğun «Sultan Mehmed Râbi» nâmıyla o hilâfete vaz'iyyet edebileceğini acaba hatıra getirmiş mi idiler?..*

Sıfat-ı hilâfeti madem ki, kuvve-i cismâniyeden ayrı bulundurmak istemiyor ve böyle bir şeyin vücûdu esâsat ve an'ânat-ı islâmiyede kabil-i tasavvur olmadığını zannediyorsunuz, o halde, bu sıfatı izah etmeniz iktiza ederdi. Sizin —bilmem niçin sükut ile geçiştirmek arzu buyurduğunuz— sıfatı ben arzedeyim.

Evvelâ, bu sıfat değil sıfaat yani bir değil müteadditdir. Sâniyen, bu sıfatlar halîfenin â'lim (en âlim) â'dil (en âdil), â'kil (en akıllı ve eşca' (en şecî, en cesur) olmasını sarahaten istilzam eder. Pederinin idamını mutazammın yazılan fermanın manâsını anlamaksızın bâlâsına (yukarısına) tuğrasını vaz'ettiren (koyduran) sabi Mehmed-i Râbi (çocuk IV. Mehmed) â'lim (en

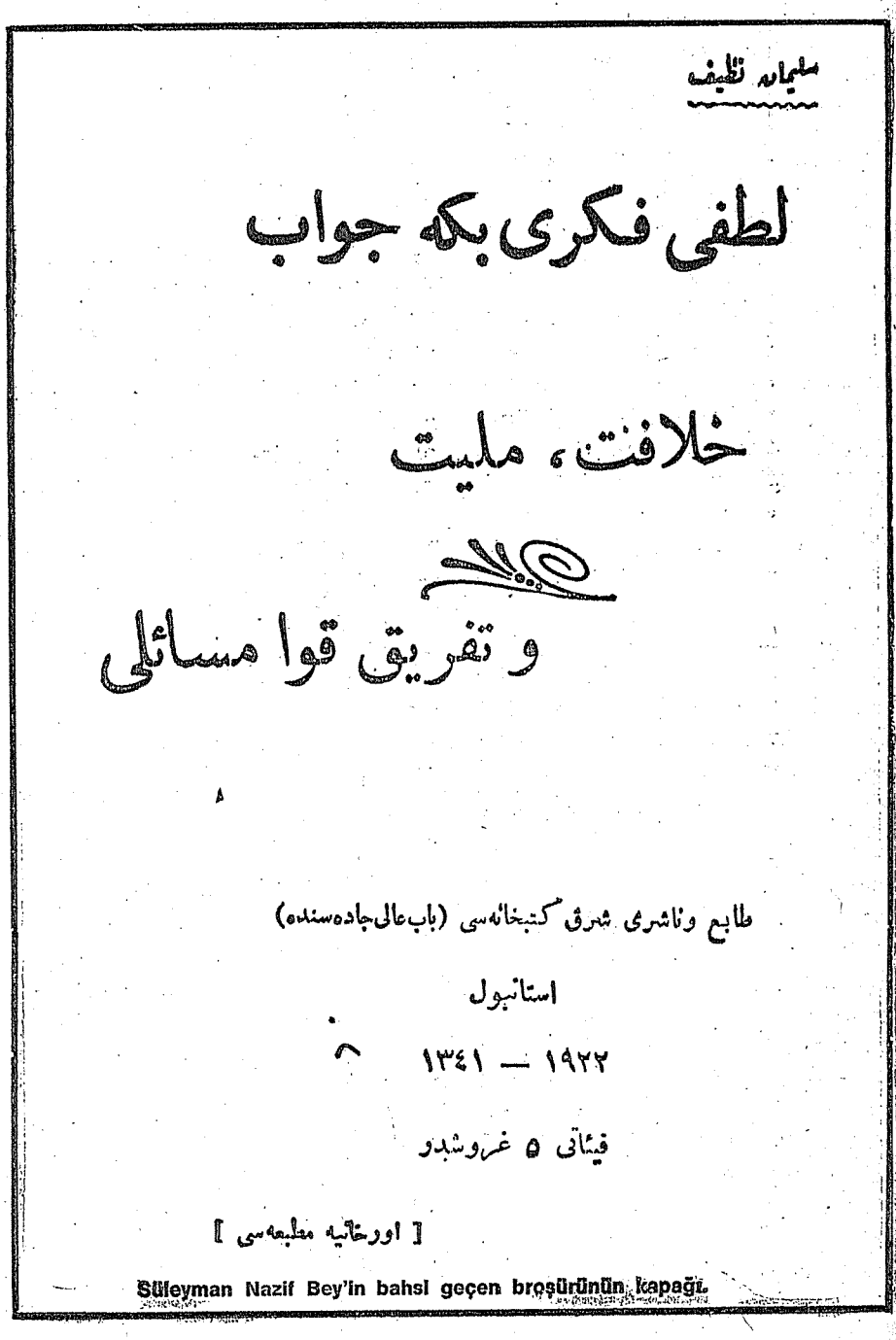

سلیمان نظیف

لطفی فکری بکه جواب

خلافت ، ملیت

و تفریق قوا مسائلی

طابع وناشری شرق کتبخانه‌سی (باب‌عالی‌جاده‌سنده)

استانبول

۱۳٤۱ — ۱۹۲۲

فیئاتی ٥ غروشدر

[اورخانیه مطبعه‌سی]

Süleyman Nazif Bey'in bahsi geçen broşürünün kapağı.

âlim) mi idi?.. Beşikteki bîgünah kardeşlerine kadar hânedanının büyük küçük her ferdini bir günde kılıçtan geçiren Selim-i Evvel'e (Yavuz'a) â'dil (en âdil) diyebilir misiniz?... Sultan İbrahim'e â'kil (en akıllı) vasfını itlâk etmek istihzaların en dilhıraşı olmaz mı? Gölgesinden korkan Abdülhamid-i Sânî'ye eşca' (en cesur) lâkabını mı israf edeceğiz?

Kurun-u vusta'dan (orta çağdan) kalan bir hurâfeye siz âdeta kudsiyet vermek istiyorsunuz. «Misak-ı Milli»yi hârikalar, mûcizeler göstererek tahakkuk ettiren bir hey'et-i icrâiye karşısında Damad Ferid'den, Çerkes Aznavur'lar, Nemrud Mustafa'lar semadan mı ahz-ı kuvvet ettiler.

Hâkan-ı esbak Sultan Mehmed Reşad merhumun vekayi-i câriyeyi gazete ilâvelerinden istihbar ve tâkib etmeye mecbur olacak derecede ihmâl edilmiş olduğundan da yana yakıla bahsediyorsunuz. Bir hükümdarın menfî bir hareketi dahi bazan müsbet bir fenalık değil midir? Merhum hıfz-ı cah (yerini koruma) ve iltizam-ı rahatla daha ziyade mukayyet olmasaydı makamının o zamanki hakkı gasb edilmezdi!...

«Memleketimizin seviyye-i zihniyece düşkün olması» sebebi sizce hey'et-i icrâiyeyi bu memleket hâricinde aramak lüzumunu ihsas ediyor? Hükümdarın seçtiği hey'etleri gördük: Düşmanla akd-i ittifak ederek efrad-ı ümmeti biribirine kestirdiler ve o düşmanı Sakarya'nın ta orta tarafına kadar getirdiler. Milletin intihab ettiği hey'eti de gördük: Edirne kal'alarına bugün necm-u hilâli (ay ve yıldızı) rekzediyor.

Cenab-ı Hak hepimize insaf versin azizim.» (1)

Süleyman Nazif Bey'in yukarıya iktibas eylediğimiz satırlarında temas edilen tarihî vak'aların yanlışlığını izah bahsimizi hayliden hayliye saded dışına çıkaracağı cihetle, bu işe girişmiyoruz. Hilâfete bir «orta çağ hurâfesi» nazarıyla bakan Süleyman Nazif'in bu düşüncelerine cevab arayanlar, bunu «Lozan Zafer mi, Hezimet mi?» isimli eserimizin üçüncü cildinde tafsilâtıyla bulabilirler. Orada bu müessesenin şer'î esasları kâfi derecede şerh ve izah olunmuştur.

Kardeşlerini katlettirdiği için kendisine «âdil» sıfatının izâfe edilemiyeceğinden bahsettiği Yavuz Sultan Selim'in siyasî dehasını «kırk yıllık muharrirken vefatında tereke namına otuzbeş kuruş, bir armut ve bir şişe rakı bırakmış olan Süleyman Nazif gibi kimselerin idrâk ve ihata edemeyecekleri aşikârdır. Osmanlı tarihinde sık sık karşılaşılan «evlât ve kardeş katli» hadisesi için de «Osmanoğulları'nın Dramı» ünvanlı eserimizde kâfi derecede izahat verilmiş ve bu tasarrufun bugün üzerinde söz söylenilmesi imkânsız kabul edilen büyük dinî şahsiyyetlerin fetvalarıyla gerçekleştirilmiş bulunduğu hususu hikmet-i hükûmete müteallik şerâitle birlikte bir hayli tafsil edilmiştir. Oraya bakılmasını rica ederiz.

(1) Bkz. Süleyman Nazif — Lütfi Fikri Bey'e Cevap, İst. 1922, sh. 6 vd.

TÜRKÇESİ Ahmed SELÂMÎ

Kendimizi Avutmayalım...

Da'vâ adamı olmak, bugünki keyfiyet iflâsının meşheri olan Türkiye'de, «mücâhid» âvâzeleri arasında elbetde vücûd bulacak bir metâ değil...

«Mücâhid» âvâzelerine göz yuman, zımnen, kendisi de kendisini «mücahid» kabûl edişin zavallısıdır ki, böyle bir zavallılıkla «mücâhidlik» aynı gövdede karargîr olamaz...

Mücâhid nârâları arasında kalıp da buna göz yuman, nefsin pohpohlanma ve şakşaklanma şehvetine mağlûp olmakla, daha o anda, ne olduğunu isbât vesîkasına kavuşturmuşdur.. Bu vesîkaya raptolana, «mücâhid» değil, zavallı denir...

Ama koyunun olmadığı yerde keçiye şöyle buyrulurmuş! Biz, ölçüyü, disiplini ve istikâmeti muhâfazayı, böyle saçma ve dengesiz, âmiyâne ve sığ tekerlemelerin eline teslim edip örseletemeyiz...

Bizim ölçülerimize göre koyun koyun, keçi de keçi olup, koyunsuz kıraç ve kıl kayalarla ârızalı bir vasatta Ankara keçilerini görüp:

«— Abdurrahman Çelebiiiii!.»

diye imdât çeken «mücâhid» nakaratçılarına, teenni, şuur, incelik ve iz'ân niyâz etmek, hepimizin vazifesidir...

● Lâik (dinsiz) ve demokratik tâgût rejimlerinin propaganda usûllerinin te'sîri altında kalarak, pohpohlayıp şakşaklamadan medet umar hâle gelinmişse, gavûrcasını kullanacağız, REVİZYONİZM pisliğine bulaşılmış demekdir...

Saptırmacılık...

Anlayışsız, idrâksiz, âdetlerine esir, gabî, şuursuz, ve bid'atlara dîn diye sarılmış, nizâm fikri teşekkül etmemiş bir kitlenin uykusu bütün horultularıyla devam eder; ve zulmün kânunlaşan eli bütün vasatın en mahrem yerlerinde gezinir; ve **ALLAH'IN İRÂDESİNE** hayat hakkı vermemenin rejimi içinde sürünür ve izzetsizce gülünürken; dünyâlığı için kül bırakmayan bir takım boynu boyunbağlı salon beylerinin, üstelik pohpohlanma ve şakşaklanma malzemesi, «mücâhid» lâfzı olmuşsa, saptırmacılık bütün hayâsızlığıyla yol kat'etmiş demekdir; ve ilk el atılacak, tepesine neşter vurulacak uzuv, işte meydanda demekdir...

Cihad mefhûmunu iğdiş edenlere karşı mücâdele bile ne kadar ehemmiyetli olduğu halde, bu bile «mücâhede» olabilmeye nâil olmakdan pek uzakdır. Nefs rahatı içinde mücahidlik olmaz diyoruz...

● Mücâhid, mutlak istiklâliyetin tâlibi bir serdengeçti için sıfat olabilir. Salonların, nefsi azdırıp kudurtan riyâ püskürtülü şakşakları içinde kasılıp gerinen, iğreti ve takma cümlelerin pohpohlanışından NEFS esâretine gömülenler için aslâ...

Kendi NEFSİNE ESİR olan, KİME NASIL İSTİKLÂLİYET gösterebilecekdir?.

1 — Salon züppeliği devri, herkese ve herşeye rağmen sona erdirilmedikçe; da'vâ inceliğinden uzak müptedîlere, makam, etiket ve kesesine bakarak yer açıldıkça;

2 — Bir yakîni aleyhinde yanımızda esip tozanın, birgün de bizim aleyhimizde aynı ruh âdîliğiyle bir başkaları yanında esip tozacağı hatırlanıp, bu kabil müzmin gıybet, dedikodu ve yürekliliğe kavuşulmadıkça,

3 — Da'vâya hizmet ediyor manzarası altında kasa ve kese peşinde yahûdîleşenler tefrîk edilip iyice temyiz edilmedikçe,

A) Birlik, ittihâd,

B) Cemaatleşme,

C) Amel, fiil, yaşayış,

aslâ ortaya konamıyacakdır...

● Şu halde mutlaka ve yalnız KEYFİYET...

Keyfiyeti ortaya koyucu çalışmalardan başlamak, şartların en başta geleni bilinmek zorunda...

Keyfiyetden uzak kemmiyeti hedef hâline getirmek, bizim da'vâmızı çıkmazlara sokacak en tehlikeli oyunlardır. Demokrasi denilen yahûdî îcâdı, maalesef bu oyunu binbir bahâneyle, ve en acı yanı da, kendi kâidelerine göre oynattırmasında... Evet en basitini söyleyelim: Yaşını başını almış, çoluk çocuğa karışmış, kerli ferli bazı hacı efendiler, «mücâhidler ve mücâhideler» de bile, mahalle karıları gibi bir dedikodu, gıybet ve aleyhde konuşuculuk hastalığı sârî görünüyor...

Ahlâk ve fazîlet ölçüleri dışından İslâmî hizmetin yürüyeceğine inananlar, müslümanlar olamaz...

Ahlâksızlık dendiği zaman, sâdece cinsî gayr-i meşrûlukları anlamak, bizden mutlaka uzak olmalı...

● Bu da'vâ, müslüman, müslümanlığın hâkimiyyetini müslümanın keyfiyetinde gördüğü; müslüman, müslümanın hukûkuna riâyet etdiği; müslüman, müslümanın çekiştirilmesinden ve ölü etinin yenmesinden iğrenip hazer etdiği; lâf değil iş yapmaya yönelindiği; hulâsa ahlâklanılıp KEYFİYET kazanıldığı zaman yücelir...

Hele aylığı ve yıllığının yerinde oluşuyla bütün hayâtından memnûn olmayı bir tutan dünyâlıkların adını bile etmeye lüzum yok.

Evet hareket. Ama hareketi hazırlayan şart ve imkânları, hareketden evvel ele almak zorundayız. Yoksa yarı yolda imhâya mâruz kalıp elaleme rezîl olmak, daha da fecî... Evvelâ BİZ ADAM OLMAK ZORUNDAYIZ...

Ak Yıldız MENSUCAT
KİLİM ve BATTANİYELERİ
AHMET AKYILDIZ
MAĞAZA : Çakmakçılar, Tarakçılar Cad.
Büyük Ticaret Han No. 7 İSTANBUL
☎ : 26 55 26

ARL ROSTİFER
MADENİ EŞYA SANAYİİ
PASLANMAZ ÇATAL - KAŞIK - BIÇAK - TEPSİ
VE BİLUMUM MUTFAK EŞYALARI İMALİ
Satış Yeri : Tahtakale Yavaşça Şahin Yokuşu No. 7/A
Fabrika : Eskiler Ateş Alan Cad. No: 97 İSTANBUL
Tlf: 27 67 00
" : 22 89 54
Tlf: 76 31 82

Dediler Dedik Ki

Vatan ihânetini ucuzlatmak!..

«Milliyetçi - muhâfazakâr» ve yüksek tirajlı bir gazetenin yine kemalistliğ depreştl. Önce Güneri Civaoğlu 15 Mayıs günlü yazısında «her güçlü atılımın, yenilliğin, güzele, iyiye mutluluğa, çağdaş olmaya yönelişlerin kaynaklandığını» iddia ettiği «Ulu Önder Atatürk»ün gittikçe daha az anılmakta olmasından, âdeta gözlerden, hafızalardan silinmek istenmesinden» yakındı ve sonunda da müjdesini verdi: «... Atatürk'e, ONDAN ALACAĞIMIZ GÜCE, BİRLEŞTİRİCİ MİLLÎ MÜCÂDELE RUHUNA., BATI'YA ÇAĞDAŞ UYGARLIĞA, HÜRRİYETE, SOSYAL ADÂLETE DÖNÜK İLKELERİNE.. her zamandan fazla, ihtiyacımız var!»

HEDEF: BENLİKLERİ ONUN İLKELERİYLE YOĞRULMUŞ BİR MİLLETİ

Bu büyük ihtiyacı karşılamak için «milliyetçi ve mukaddesatçı gazete»miz, «Atatürk sevgisi dolu, BEYİNLERİ ve BENLİKLERİ ATATÜRK İLKELERİYLE YOĞRULMUŞ BÜYÜK TÜRK MİLLETİNİN ATATÜRK ÖZLEMLERİNE CEVAP VEREN BİR ÇALIŞMAYI GERÇEKLEŞTİR» miş...

Bu «çalışma»yı 19 Mayıs günü bir îlâve olarak okuyucularına sunan gazetenin malûmu ilâm gibi bir abesle iştigâl ve Mustafa Kemal'i «DAHA AZ ANILIRKEN, DAHA ÇOK ARANIYOR» diye takdim etmesini cümle «milliyetçilere ve mukaddesatçılara» ithaf ederken; Atatürksüz günler, onun resimlerine hasret günler» çekenlerimizin çok memnun olduklarını gözden ırak tutamayız.

Hele büyük kemalistlerden.. Celâl Bayar'ın aynı îlâvede bir iddiası yer almaktadır ki, câlib-i dikkat... Celâl Bayar «ATATÜRK KİMSEYİ ÖLDÜRTMEDİ» diyor. Sonra yazıyı okuyorsunuz, Bayar, Umurbey'de 96 ncı yaş gününü kutlarken, köylülerden biri Bayar'a:

«—Atatürk Cibranlı Hamid'i öldürtmüştü. Bu vak'ayı anlatır mısınız?» diyor. Bayar bunun üzerine, Millî Mücâdele yıllarında, Mustafa Kemal'in kimseyi öldürtmediğini, «isyanlar sırasındaki çatışmalarda ölenlerin elbette bulunabileceğini» zikrediyor ama, Millî Mücadele'den sonra yapılan inkılâplar sırasında «fakat ihtimal bazı kafalar kesilecektir!» (Nutuk, sh. 422) diyerek inkılâpçılığın tabiî gereği sayılan bir takım idâmlar yapılmamış gibi, «Atatürk' kimseyi öldürtmemiştir» demek, M. Kemal'e de, tarihe de, onun inkılâpçılık anlayışına da ters düşen ağır bir bühtan olmaz mı? Millî Mücâdele yıllarına âid bir hâli anlatıp bunu 1938'e kadar teşmil etmek ve ondan sonra da tarihin aydınlanmış tarafından dahi bilinmediğinden yahud da yanlış bilindiğinden bahsetmek!.. Bu, inkılâpları anlıyamamak zavallılığıdır. M. Kemâl'in döneminde Türkiye'de İstiklâl Mahkemeleri en faal çalışan kuruluşlardan birisiydi ve pek çok insan bu mahkemelerde kafasını vermiştir. Gerçek budur ama şimdi «Kemal Paşa anılmıyor» diye tarihi tersine çevirip; onu, «devrimcilik» anlayışını ve usûlünü saptırmak kime ne kazandıracaktır?

Bütün bu yazılıp çizilenlerden çıkarılacak netice-sual şu!.

Kurtarılmak istenen devlet midir, kişi midir? Evet, «milliyetçi ve mukaddesatçı» gazetenin,» kurtarılacak olan» saltanat mıydı devlet mi?» sualini bugün bir başka şekilde biz tekrarlıyalım: Kurtarılacak olan devlet midir, yoksa kişi mi? Ve bu kişi, Kemal Paşa mıdır? Değişik şekilde ifâde etmek gerekirse, Kemal Paşa'nın resimlerini, maskalarını yeniden meydana çıkarmakla memleket gerçekten kurtarılacak mıdır ve M. Kemal böyle bir kurtarmaya muhtaç duruma mı gelmiştir? Ve şurası da nasıl unutuluyor ki, bugün komünist putlarının taşıyıcısı olanların hemen hepsi 10 Kasımlar başta olmak üzere, bütün mektep yıllarını Mustafa Kemal'i bir ninni gibi, ezberden okuyarak gelmediler mi?

DEMİREL'E GÖRE, ATATÜRK'E SAHİP ÇIKMAYANLAR VATAN HAİNİDİR.

Bu arada Demirel'i de, kendisinin başsözcüsü durumundaki «milliyetçi ve mukaddesatçı gazete»nin (nasıl bir milliyetçi, nasıl bir mukaddesatcı ve neyin

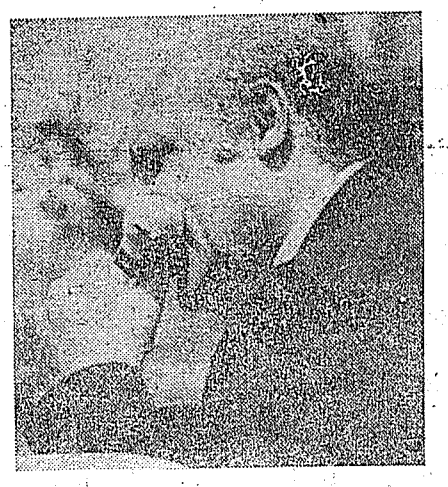

yordu, tekbirler yeri-göğü çınlatıyordu, kurbanlar kesiliyordu, «müslüman Türkiyel» nidâları dahi haykırılıyordu. Ama, televizyondan manzarayı seyredenler bir başka manzarayı dahi âmiyâne tâbirle çakıyorlardı. Zira, bir taraftan Kur'an öpülüp başa konulurken, diğer taraftan Fâtih'in resimleri, karşısında ise Kemal Paşa'nınkiler... Yani resimler yarıştırılıyordu, âdeta!..

Ama, asıl mühimi, Demirel «Bize Atatürk'ümüzü unuttumak istiyorlar» diye komünistleri suçluyordu. Ve Demirel hızını alamamıştı. Ankara'da AP'li bayanlara da bir hitâbede bulundu ve asla vazgeçilemiyecek olan üç şeyden bahsetti. Bunlar arasında Demirel'in, Samsun'da öpüp başına koyduğu Kur'an'ın bulunmaması dikkat çekiyordu.

Ve onlar bu ikisini de terketmişlerdi ama henüz aleyhinde bir şeyler söyleyememişlerdi. Ama Mustafa Kemal mes'elesinde, yavaş-yavaş netleşmekte olan bir tavır takınmaya başlamışlardı. Yoksa, bu tavrı, «M. Kemal»in halk tarafından sevilmediği» gibi bir farâziyeye dayanıp, halk kitlelerine komünist putlarıyla gitmek gibi bir değişiklik olsun diye mi takınmışlardı?. Bunu bilmiyoruz.

NE DEMEK, İSTİSMAR?...

Ama, şurası var ki, artık komünistler din istismarından sonra bir de «Atatürk sömürüsü» lâfını etmeye de başladılar. İstismar, tâbir olarak, bilindiği gibi, kendisi iyi olan bir şeyin kötü bir maksadla, asli gâyesi dışında kullanılmasıdır. Şimdi din istismarına bu açıdan baktığımız zaman; din'in aslı güzeldir ve onun asli maksadı dışında kullanılmasına bir takım din düşmanları, lâikler kâfirler karşı çıkamazlar. Üstelik onların da istedikleri dini, asli gâye ve hedeflerinden uzaklaştırmak değil midir... Öyleyse, din istismarından bahsetmek, dinin asli gâyesi dışında bir maksada hizmetçi kılındığından müşteki olmak kimsenin hakkı değildir; gerçek dindarlardan gayri, gerçek müslümanlardan gayrıl.

İSTİSMAR OLUNABİLİR Mİ?

Atatürkçülüğün de istismar olunup olunamıyacağı mes'elesini burada mevzuubahs etmeye gerek görmüyoruz. Sadece Cum. gazetesinden Uğur Mumcu'nun 18 Mayıs günlü ve «Atatürkçülük Bu mu?» başlıklı yazısına bir göz atalım:

«... bir yandan Atatürk sömürüsü, öte yandan din sömürüsü, bunlar kucak kucağa siyâset alanlarındadır şimdi..» (Ne var ki, Mumcu, bu iki nesneden birinin üzerine toz kondurulmayacak kadar hassas bir şekilde kanunla korunduğunu, din'e tecâvüz ve tasallutun ise alabildiğine hür olduğuna asla işâret etmemiş.. Ve, Demirel ve Türkeş'in Atatürk'ü seçim malzemesi olarak kullandıklarını söylerken onların arasında Erbakan'ı da sayıvermiş.. Halbuki, Uğur Mumcu bu sahada tek bir misal dahi gösteremez. Çünkü, Erbakan'ın Atatürk'ü seçim malzemesi olarak kullandığı asla vakî olmamıştır. Mumcu yazısına şöyle devam ediyor:) «... Emperyalizme ve kapitalizme karşı isyan bayrağı açan bir ihtilâlin önderi, şimdi bozuk düzenin kalelerine birer bayrak gibi çekiliyor...» (Mumcu burada da okuyucusunu yanıltıyor, M. Kemal'in de liderlik ettiği Millî Mücâdele yıllarında savaşın emperyalizme karşı verildiğini söyledikten sonra kapitalizme karşı verildiğini de iddia ediyor ki, bu doğru değildir. Çünkü müslümanlar sadece kapitalizme düşman değillerdi, bütün kâfirliklere karşı savaş veriyorlardı, bu bir... İkincisi de, M. Kemal'in Millî Mücâdele sonrasında gerçekleştirdiği devrim'in kapitalist bir devrim olduğunu Emre Kongar gibi doç. dr. lar dahi, ilim adamı olarak iddia etmektedirler. Ama, Mumcu bu gerçekleri görmemiş veya göstermemiş, sadece haykırıyor: «—Ne kaldı, Atatürk'ten bugüne ne kaldı?» diye!. Ve devam ediyor:

«... Elimizde kala—kala bir Atatürk müzeleri, bir de lâiklik ilkesi kalmıştı. Onu da bu MC partileri yiyip bitirdiler. Ve Samsun'da at üzerindeki Atatürk heykelinin gölgesinde, hem tekbir sesleriyle konuşma yapıp, hem de atatürkçülükten söz edebiliyorsa, artık adının başında «Cumhuriyet Savcısı» takısı bulunan Yargıtay görevlisine seslenmek bile boşunadır.» (Burada, din istismarı yaptığı gerekçesiyle MSP'nin kapatılması için dâva açtıran Kâzım Akdoğan kasdolunmaktadır.)

BU DÂVET GERÇEK Mİ?

Bu yakınmalar arasında Mustafa Kemal'i yeniden idarenin başına dâvet etmek isteyenler O'nu hangi veçhesiyle ortaya çıkaracaklardır, bilmiyoruz. Çünkü, ne kadar kemalist varsa, o kadar da kemalizm çeşidi var, âdetal.. Nitekim, 19 Mayıs yazısını Hüsâmeddin Çelebi, Günaydın'da; «... Bunca yıl sonra, aklın egemenliğinde yetişmiş 45 milyona yakın insanın ülkesinde,» biz bu ülkeyi yönetmel-

yoruz. Ey Atatürk, gel!» denilmesini (...) akla ve bütün cumhuriyet kuşaklarına karşı suç sayarız.» demekte ve bunun da ötesinde komünist putlarına karşı M. Kemal'in resimleriyle karşı çıkılmasını isteyen Türkeş ve Demirel'i ayıpladığı için Sebil gibi neşriyat vasıtalarını da tenkid etmektedir Ama, aynı kişi, kendisi gibi «kemalistliklerinin sadakalarını verseler, başkalarının kemalist olmasına dahi yetecek miktarda katı olan başka kemalistlerin, «hayır, M. Kemal yüzbinlerle birlikte Taksim'de yürüdü, sloganlarda, bayraklarda o da vardı!» diyen O. Akbal gibi kimselere karşı tek kelime yazamıyordu. Halbuki marksist kemalist'ler 1 Mayıs 1978'e, 1978'in karanlık ve çıkış yolu umutsuz gözüken 1 Mayıs noktasına M. Kemal'in ilkelerinin sevkiyle geldiklerini iddia ederek,—lehte mi, aleyhte mi bir şeyler yazılması gerektiğini açıklamadan— mes'eleyi ortaya koyuyorlardı, Yâni M. Kemal'i herkes bir başka türlü anlıyor, veya o hiç anlaşılmazlığın bir oyuncağı oluyordu. Dilerseniz bu noktada, Paraşkeb Paruşev'in «Atatürk—Demokrat Diktatör» isimli kitabında zikrettiği bir hadiseyi de aktaralım: «Mustafa Kemal'in eski bir arkadaşı, ona armağan olarak bir tablo gönderir. Büyük Önder sabırsızlıkla sandığın açılmasını ister ve açılış sırasında başında bulunur. Ama kapak kaldırılır-kaldırılmaz öfkeyle haykırır:

— Kapatın, kapatın ve bunu hemen buradan defedin!. Ne çirkin bir tablo. Bunu bana gönderenin aklına şaşarım!..

Tablo 1897 yılındaki Türk-Yunan savaşını canlandırmaktadır. Zamanında Sultan Abdülhamid'e armağan edilen bu tablo, yere yıkılmış bir Yunan askerine başında fes bulunan bir Osmanlı askerinin süngüsünü saplayışını göstermektedir.

Bu ve buna benzer vak'alar, Mustafa Kemal'in bazı kimselerce anlaşılmadığını göstermektedir.»

Bu anlaşılamamak bahtsızlığının umûmî olduğunu gören Niyazi Berkes de Kemal Paşa'dan kemalizme geçip, «Batı Sorunu»nda «... kemalizm iyice donduruldu bir kalıp lâflar sistemi haline getirildi; hattâ ideoloji dışı olan kemalizmi tolaliter ideolojiler yararına kullanma kanalları da açılmış oldu. (...) Atatürk, dinlerin tanrı anlayışında olduğu gibi, «ebedilik» payesiyle bir yana kondu, transandental bir mertebeye çıkarıldı. Kemalizm artık gelişemez, deneylenemez, tartışılamaz statik bir doktrin, bir «akîde» haline getirildi.» demiyor muydu?

Bütün Bunlar Türkiye'nin yeni mes'elelerinin düğümlendiği bir noktaya işâret ediyor, zımnen..

Nedir bu nokta?

Mustafa Kemal'in hür olarak anlaşılmak ve anlatılmak bahtından mahrum bulunuşu!.. Bu mahrûmiyeti de temin eden, onu hele müslümanca bir açıdan onu tartışma zeminine çekmek isteyen her davranışı suç saymaya âlet ve vesile olan **hususi ve şahsi kanundur** ki böyle bir kanunun emsali dünyada yoktur. Ölümünden kırk yıl sonra dahi kanunla korunmaya devam ve böylece de âdeta güçsüzlüğü zimnen itiraf olunan bir şahsın kanunla korunması bütünüyle onun aleyhine olmaktadır. Eğer şimdilerde, bir zamanlar onun faziletlerinden bahsedenlerin dahi dudak büküş tablolarıyla karşılaşıyorsak, bunun müsebbibi bizzat kemalistlerdir.

Dilerseniz, bu mevzuu Siyasî Bilgiler Fakültesi öğretim üyelerinden Mete Tuncay'ın **Toplum ve Bilim** adlı derginin **Kış 1978** sayısında yazdığı **«Atatürk'e Nasıl Bakmak?»** isimli yazısından iktibaslar yaparak kapayalım:

Mete Tuncay önce, **«şekli Batı kıymet hükümlerini cemiyete benimsetme çabalarının olmadığının besbelli olduğunu görmüyor musunuz?»** dedikten sonra, Atatürk döneminin tenkidinin yapılmamasından yakınıyor ve diyor ki:

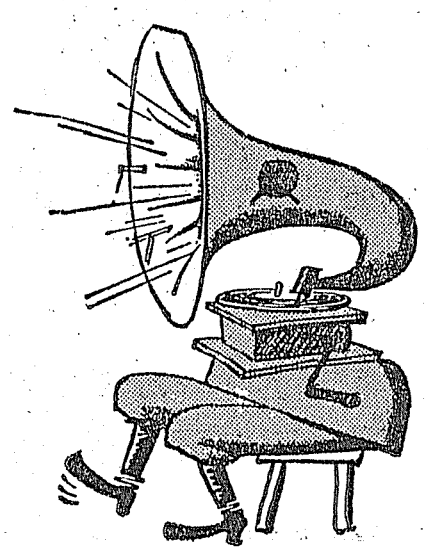

BÜSTLERİ KUCAKLAMAK ve TİMSAH GÖZYAŞLARI...

«Tek parti yönetimini, milletvekillerinin bir tek seçici tarafından atanmasını, ilk dereceli, açık oylamalı, gizli saymalı seçimleri, göstermelik kurumları, eğitim ve kültürün propaganda aracı kılınmasını, tarihte ve dilde girişilen turancı sözdefetihleri, basında sansürü de aşan hiç yazdırmamaları ya da yalnız dilediğini yazdırmaları ve Atatürk döneminin daha bir çok özelliklerini bugün için savunma olanağı var mıdır?»

«Her kuşak tarihi yeniden yazmak, yani tarihle kendi benimsediği değerler açısından hesaplaşmak zorundadır. Bizse, yakın tarihimize bir takım tabûlar koymuşuz, bunu yapmıyoruz. Sonuç, atatürkçülüğün ilkel bir din görünümüne bürünmesi oluyor. Atatürk'ün resimleri (evlerimizde de var ya) **devlet dâirelerinin, hattâ özel işletmelerin bütün odalarında asılı; heykelleri meydanlarımızda, büstleri okul bahçelerinde, köy alanlarında.. Ölümü'nün yıldönümlerinde dokuzu beş geçe saygı duruşuna kalkıyoruz. Her ulusal bayramda onu yücelten söylevler çekiyor, yazılar yazıyoruz: Şimdiye dek söylenmemiş bir övgü cümlesi bulmak için kafamızı zorluyor, birbirimizle yarışıyoruz.** AMA ASKERLER KURUMSALLAŞAN TÖRENLERİNDE HEPİMİZİ GEÇİYOR: KARA HARP OKULUNDA YOKLAMA YAPILIRKEN, **onun numarasını okuyup, «İÇİMİZDE» diye bağırıyor, şehirlerimizin kuruluş bayramlarında BÜST'ünü kucaklayıp koşturuyorlar!..»**

«Bütün bu törenlerde gösterilerde, itiraf etmek gerekir ki, çoğucası boş lâf etmekteyiz. Dinsel nedenlerle Atatürk'e düşman olanların (yazar dinî sebeplerle Atatürk'e niçin düşman olunduğunu veya olunması lâzım geldiğini söylememiş ama; ifadesi, dinî sebeplerle ona düşman olunması lâzım geldiğini peşinen kabul etmiş gibi bir edâ taşıyor **sağlığında da, kırk yıl sonra da sayıları çok olmasa da varlığı toplumsal bir gerçek. GALİBA ONLARIN ELİNE OYNAMAK EKMEKLERİNE YAĞ SÜRMEK KORKUSUYLA, Atatürk'e dürüst olamıyoruz. İKİYÜZLÜLÜK EDİYORUZ; KAPALI KAPILAR ARDINDA DİKTATÖRLÜĞÜNDEN ÖZEL YAŞAMINA VARINCAYA DEK BİRE BİN KATARAK ONU ÇEKİŞTİRİYOR, SONRA KÜRSÜLERE ÇIKIP ARAMIZDAN ERKEN AYRILIŞINA TİMSAH GÖZYAŞLARI DÖKÜYORUZ!»**

Evet, işte bir dürüst yazı.. Hem de kemalizmi benimsemiş bir üniversite öğretim üyesi tarafından yazılmış ve M. Kemal adına icra olunan komedileri, soytarılıkları bir güzel itiraf ediyor. Ama daha da ileri gidip, onun yaptıklarının o kadar büyütülmemesi lâzım geldiğini de ilâve ediyor:

HAYIRHAH DESPOT MU?

«Atatürk'ün kazandığı askeri zaferleri ve toplum yaşayışında gerçekleştirdiği düzeltimleri» (İnsanlık tarihinde eşi menendi görülmemiş) **gibilerden yüceltmeye daha ilkokul sıralarından koşullanan çocuklar, biraz büyüyüp de çevrelerinde olup bitenlere akılları ermeye başlayınca bilincine tam varmasalar bile, dinbilimdekine benzeyen bir paradoksa düşüyorlar.** (Kurtuluş Savaşımızın siyasal önemi bir yana, çapı, tarafların kuvvetleri, ateş güçleri, kayıpları vb. gibi açılardan) **İkinci Dünya Savaşı, hattâ Osmanlı İmparatorluğunun da katıldığı Birinci Dünya Savaşı ölçüleriyle karşılaştırılınca, pek abartılmaya elverişli değildir. Cumhuriyetin toplumsal düzeltimlerine gelince, bunları III. Selim ve II. Mahmud zamanlarında başlayıp günümüzde de süregelen bir zincirin orta halkaları diye görmek gerekir. (...) Türkiye Cumhuriyetinin Osmanlı İmparatorluğunun içinden çıktığını reddederek, onu tümüyle ayrı, yepyeni bir devlet olduğunu ileri sürenler ise bu gerçekçi görüşü, nerede-var bir «küfür» sayarlar.»**

Sonra yazar kafalara takılmasını normal saydığı bazı sualleri soruyor:

«...Yoksa, Atatürk'ün zamanında işler çok iyiydi de, İnönü'nün, Bayar'ın, Gürsel'in Sunay'ın Korutürk'ün cumhurbaşkanlıkları zamanında mı bozuldu?»

«(...) Gerçekten Atatürk'ün diktatör olduğunu kabul etseler bile, onu AYDINLANMA ÇAĞI geleneğinde bir HAYIRHAH DESPOT sayıp, İnönü'yle birlikte kötü bir dikta yönetimin altına girdiğimize inananlar, biliyoruz ki eksik değildir» deyip, meseleye bir -kaç örnek verdikten sonra yazar, hangi sebeplerledir bilmiyoruz ama, **«Atatürk'ün zamanında iyi giden işlerin, İnönü'nün zamanında ve sonrası dönemlerde bozulduğu inancını daha çok tartışmak istemiyorum»** diyor. Yoksa, bir yerlere toslamış olmaktan mı korkuyor, bilinmez ama onun üzerinde mevcud olan **tâbu'lara**, yasaklara temas ederek yazısını devam ettirdiğine göre kaygusu o olsa gerek...

DİN-İ İSLÂM'I RESMEN TANIMIYAN BATILI GÂVURLAR!

Ama, yine de Mete Tuncay bazı tesbitler yapıp M. Kemal'in meselâ mücadelenin başında çok yararlandığı güç odaklarından pek çoğunu sonra ezdiğini itiraf ediyor ve **«Cumhuriyet döneminde Ordu, Parti ve bürokrasi** (mülkî idare) **üçlüsü üzerinde kurduğu denetimle ülkenin birincil sahiplerinden din adamları** (Sebil'in notu: İslâm'da **din adamı** sınıfı yoktur, yazar burada **müslümanlar** demek istiyor olmalı.. **Çünkü, her müslüman, gerektiği zaman imamlık yapabilecek kadar bilgilerle mücehhez olmalıdır ki, lâikler bu yüzden imamları «din adamı» sınıfından, ruhban sınıfından** saymakla Batı'cılıkların mantık hatasına düşerler) **takımına karşı savaş açmış ve SÜNNİ KÜRTLER'in başkaldırmalarını ezmiş, fakat BÜYÜK TOPRAK SAHİPLERİNİN ve TÜCCARLARIN EKONOMİK EGEMENLİKLERİYLE UĞRAŞMAMIŞTIR! (...) Devlet desteğiyle, bunlardan bir burjuvazi yaratılması, Atatürk'ün gözünde çağdaşlaşmanın en doğru yoluydu!»**

Mete Tuncay daha sonra şu dikkat çekici tesbitleri yapıyor (ve, altmış yıl öncesinin milliyetçilik anlayışının mahiyetine de ışık tutuyor): **«Atatürk'ün Kurtuluş Savaşı yıllarında vurguladığı** dinci-milliyetçi **anlayışın ilginç bir örneği** (ki, milliyet **İslâm milliyeti** anlamına da geldiği, **«kavmiyet»** demek olmadığı için, bu iki ideolojik öge arasında herhangi bir çatışma yoktu) **Ankara'ya geldiğinin ertesi günü yerel eşrafa MEDENİ GEÇİNEN BATILILARIN** «din-i İslâm'ı resmî surette tanımıyan, İslâmcıları PAZAR GÜNÜNÜ yevm-i tatil ve mübarek suretinde tanımağa İCBAR EDEN ve İslâmların yevm-i mahsusu olan Cuma gününü resmen tanımıyan milletler» oldukları için» **çekiştirmesidir.** (Düşünebiliyor musunuz, 28 Aralık 1919'da M. Kemal Ankara'nın müslüman halkının liderlerine de, **kâfirlerin İslâm'a saygısızlıklarını anlatırken Batılıları İslâm'ı resmen tanımayan, pazar gününü hafta tatili yapmak isteyen, cuma gününün resmen tatil günü olarak tanımayan»** milletler olarak zemmediyor, ve Mete Tuncay yazısına bundan sonra şöyle devam ediyor: **«O Atatürk ki, daha sonraki yıllarda, UYGARLIK ve LAİKLİK ADINA, ANAYASADAN «Devletin dini İslâm'dır» «kaydını kaldırtacak ve hafta tâtilini Cuma'dan Pazar'a aldırtacaktır!»**

Yazı **«artık Atatürk konusuna boş, övgüsüz ve sözgüsüz yaklaşmayı öğrenmeliyiz»** diye noktalanmaktadır.

ŞİMDİ ÇÖZÜM YOLU NEDİR, ONU GÖRELİM:

Evet, Türkiye'de pek çok şey yıkılırken, M. Kemal adına dikilen resmî mitosların da yıkılmakta olduğunu kimse hatırına getiremezdi. Çünkü zannediliyordu ki, bütün komünistler, marksistler aynı zamanda (O. Akbal misâli) kemalisttirler de.. M. Kemal'e karşı olanlar ise **İslâm şeriatçileri** olduğundan ve onları da lâik rejimin güçleriyle her zaman ezme imkânı olduğundan endişeleri yoktu. Ne var ki, komünistler, kemalist fikirlerle beslenerek güçlenip bir gün meydana çıktıklarında, kendilerine yıllarca paravanalık yapmış olan kemalizmi de, M. Kemal'i de saldırıya etmekte bir an bile gecikmediler ve meydanları komünist putlarıyla doldurıverdiler. Şimdi kemalist kadrolar, **ne kadar enteresandır ki,** yıllarca kendilerine kemalizmin düşmanları olarak bakılmış olan **«milliyetçi-muhafazakâr, mukaddesatçı»** diye tanınan çevreler kemalizmi himaye ettirmek için bir oyun başlattılar. Dünkü Atatürk düşmanları, **«gerici, yobaz»** diye tavsif edilen insanlara bugün M. Kemal'in ismini ve resmini yeniden, ve en azından komünist putlarının hizasında tutturabilmek için vazife verildi. Bu sahada, **«milliyetçi ve muhafazakâr»** geçinen bir büyük gazete (ki, bu gazete hemen her muhafazakâr âile yuvasına girdiği gibi, ne yazık ki pek çok kimsenin **«milliyetçi ve muhafazakâr»** sayılması için de bu gazetenin okuyucusu olmak yetiyor) şimdi **resmî mitosculuğu** hortlatmaya çalışıyor, yalan üzerine kurulu bir tarihi yeniden tezgâhlıyor; artık kendi yetiştirmelerinden, kendi beslemelerinden dahi ümid kesen resmî ideoloji şahsperestliği şimdi, dünkü kırbaçlattığı kimselere kendisini tasdik ettirmeye, kendi hammallığını yaptırmaya uğraşıyor!

UŞAK RUHLARIN ANATOMİSİ...

F. Cambo **«Diktatörlükler»** adlı eserinde der ki: **«Baskı rejiminde korkaklık muhtelif şekillere bürünür. Korkak ve alçak insan evvelâ tevekkülle susar ve gitgide bayağılaşarak, neticede vicdanının tasvib etmediği insanlara ve hareketlere karşı hayranlık tezahürlerinde bulunur!»**

Evet, Türkiye'de bugün **«milliyetçi ve mukaddesatçı gazete»**nin okuyucuları vasıtasıyla kemalistler yeni bir dalavere çeviriyorlar ve M. Kemal'in hatırasını muhafaza etmek gibi bir göstermelik mazeretle kitleleri, **kemalizm** düşüncesi etrafında devlet ve içtimaî hayatta çöreklenmiş kadroların bekçibaşılığına dâvet ediliyor!

Bu noktada, milletinin ve memleketinin istikbâlini, inancının haysiyetini düşünen her müslüman münevverine düşen vazife tahminimizce şu olmalıdır ki; kendi inancına ters tatbikattan hiç birisine cevaz vermek gibi bir duruma asla düşmemeli; hele hele bir resmî mitosçuluğun, şahsperestliğin bayraktarlığını yapmaya asla talip olmamalıdır.

«ATATÜRK KANUNU» KALDIRILMALIDIR!

Ve kemalistlere de şunu hatırlatalım ki, sizin kemalist anlayışınızın sonuna kadar karşısındayız. Ve siz de biliyorsunuz ki, gelişen hâdiseler karşısında, heykellerin **kaideleri** üzerinde yapılacak ufak bir kaç değişiklikle **- bir komünist düzenleme imkânı elegeçirildiğinde-** yükselecek putlar komünist putları olacaktır. Siz hâlâ M. Kemâl'e hakaret edildi gibi yobazca bir davranışla, resimlerin ve isimlerin bekçiliğini yapmaya kalkışırken, ötelerde yeni hazırlanan ve kitlelerin üzerine bir yeni umacı gibi abandırılmaya çalışılan yeni isimler, resimler, putlar, ikonlar yapılıyor!..

O halde, zorlamalı yollarla ve tarihe mal olmuş bir **«Mustafa Kemal'i koruyoruz»** gibi bahanelerle kendi sûfî arzularınızı korumak yolundaki ısrarlarınızdan vazgeçiniz; tarihte emsali olmayan bir saçmalıkla ölümünden kırk yıl sonra dahi kanun zoruyla korunmaya çalışılan bir tarihî kişinin hâtırası üzerindeki ipoteğinizi kaldırınız, herkes gerçek çehresiyle bütün hür tenkid ve alkışlardan, sevgi ve nefretlerden sonra geriye ne kalırsa tarihteki gerçek yerini alsın! Yoksa, **«M. Kemal'i kanunla koruyoruz»** derken, birgün Taksim'de, 1 Mayıs'ta olduğu gibi, o tapınırcasına itibar ettiğiniz heykelinin etrafı komünistlerin tuvalet yeri olarak kullanıverir de, apışır-kalırsınız!..

Evet, tarih'e, millete saygısızlık ve hattâ kendisini müdafaa etmek imkânı olmayan bir M. Kemal'e karşı yapılan bu sahiplenme gayretleri artık son bulsun, yeter gayri! 5816 sayılı kanun kaldırılsın artık!.. Ve unutmayınız ki, belki bir gün komünist putlarına karşı M. Kemal'i de bir yere kadar müdafaa etmek, bugün antikemalist sayılanlara düşebilecektir!

DİPLOMATİK Jİ

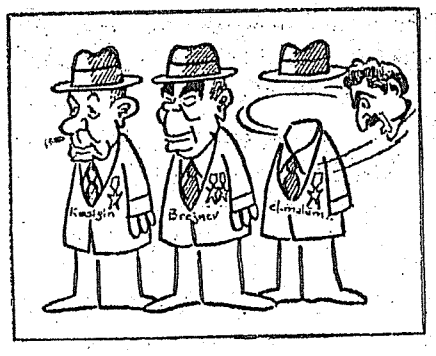

Ecevit Hükûmetinin Türkiye'yi nereye götürmekte olduğu gerçekten de bütün vatandaşlar tarafından merakla takib olunmaktadır. Çünkü Ecevit gerek Almanya'da, gerek Doğu bloku ülkelerinde ve gerekse İngiltere'de bir serî resmî ziyarette bulunduktan sonra, **«Türkiye'ye yönelen tehdidin Varşova Paktı ülkelerinden değil, başka bir yerden, Yunanistan'dan kaynaklandığına»** dâir bir beyanat vermesi dikkatlerin bir anda başka bir tarafa kaymasına vesile oldu.

Muhakkaktır ki, bir devlet adamı, elbette, bir takım tehlikeleri bertaraf edebilmek için bazı manevralar yapmak, bu manevraları muvaffakiyetle neticelendirmek için de dünyadaki kuvvet dengelerini gözönüne getirmek zorundadır.

Nitekim, Türkiye'nin NATO'dan ayrılmasına dahi sebep olabilecek bir yeni tavır takınması sadece Amerika'yı değil, bütün NATO camiasını telâşlandırmıştır.

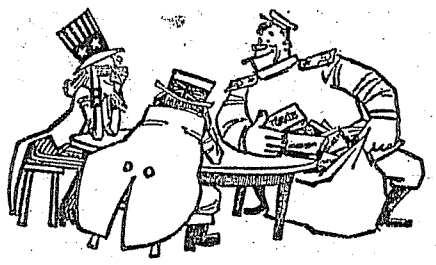

Vakıa, her ne kadar Ecevit, **«NATO'dan ayrılmayacağız ama hizmet, mükellefiyet ve mes'uliyetlerimiz azalacaktır»** demekle Avrupa'lıların yüreğine soğuk su serpmiştir. Fakat, bu dahi, **«NATO'ya Türkiye tarafından bir ambargo koymak, NATO'yu ipotek altına almak»** şeklinde değerlendirilebilir. Ne var ki, hadise, **ipotek altına** almak gibi bir **diplomatik manevra ve jimnastik hareketi** olarak mı kalacaktır, yoksa Türkiye, emr-i vâkillerle bir eğriden diğerine mi yamanacaktır?

Bu endişeleri bertaraf edici mahiyette herhangi bir emniyet havası var mıdır? Yoksa, bugüne kadar Türkiye'de geniş kitlelere ilkah olunan **«Türkiye'ye bir tecâvüz vakî olursa, NATO sağolsun, bizi korur»** şeklindeki bir resmî meskenet ters yüz olunup, bir başka şekilde, **Brejnev Doktrinine** uygun olarak mı telâffuz edilmek isteniyor?

Çünkü, hatırlanacağı üzere, 10 sene önce Rusya Çekoslovakya'yı işgâl ederken, komünistlerin mezareti hazırdı:

«— Sosyalist bir ülke tehlikeye düştüğü zaman, ona diğer sosyalist ülkeler yardım ederler, onu korurlar. Bu, hem tecavüze uğrayan sosyalist ülke için bir teminattır, hem de diğer sosyalist ülkeler için bir mükellefiyettir»

Ve, bunun adına **Brejnev Doktrini** denilmişti.

Evet, şimdi hükûmetçe **NATO'ya karşı,** yürekten desteklediğimiz bir tavır takınılırken, bunun sonunda yatan hesapların ne-

Ecevit: «Silâh yapısını değiştireceğiz»

Işık: «Avrupa Türkiye'yi desteklemek zorundadır»

«Sabotaj mı, kazâ mı?» derken tahrik!..

Umumî karışıklık dönemlerinde kitlelerin eli kulağındadır, her şeyin altından bir şeyler aramak için.. Bu, en azından, ilerde ortaya çıkabilecek bir takım gerçekleri önceden keşfedebilmiş olmanın nefsi tatmin imkânını, «ben demedim miydim?» diye gururlanmayı dâvet ettiği için çok cazib bir yoldur. Normal zamanlarda, «haydi canım sende!. Öküz altında buzağı arama!» diye geçiştirilebilecek bir takım hadiseler anarşi vasatından kurtulmak için çırpınan ve çırpındıkça da daha bir batan bir ülkenin insanları tarafından böyle baştan savılamıyor, bir acaba?» ya binlercesine daha ekleniveriyor.

Bu cümleden olmak üzere, son yıllar İstanbul Kültür Sarayı, İzmir Vali Konağı Aksaray Yeraltı geçidi ve Gürün Han yangınları başta olmak üzere, nice insanın hayatına ve milletin milyarlarca liralık servetinin yanıp kül olmasına vesile olan yangınların hatırası hafızâlardan hâlâ silinmemiş, yaraları henüz tamamiyle iyileştirilmemişken, anarşi içinden bir türlü kurtulamıyan Türkiye, geçtiğimiz hafta da iki faciayla daha karşı karşıya geldi. Önce, satılması yıllardır tam bir mesele, tam bir yılan hikâyesine dönüşmüş olan **Çiçek Pasajı** çöktü ve 15 kişi öldü. Sonra da Ankara-Dışkapı'daki **Yıldırım Beyazid Çarşısı** yandı.

100 sene önce Sultan Abdülhamîd devrinde Said Paşa tarafından yaptırılan ve 1940 yılına kadar **«gâvurlaşmış türklerin»**, sevgililerine çiçek götürmek için uğradıkları bir yer olan, 1940'dan sonra ise **«akşamcılar»**ın **«rakı sohbeti»** yapmak için bir araya geldikleri bir yer olarak isim yapan, bu yüzden de **«sarhoşluğa daha fazla dayanamadığı için çöktü»** diye nükteler yapılmasına vesile olan **Çiçek Pasajı**'nın çöküşü üzerindeki esrar perdesi henüz aralanamamışken, 12 Mayıs akşamı, Ankara'da Yıldırım Bayezid (YIBA) Çarşısının alt katlarında meydana gelen ve kısa zamanda yedi katlı büyük çarşısının bütün katlarını saran yangın, ilk hesaplara göre **en azından 45 kişinin hayatına mal oldu.**

Yangından kurtulmak için, can havliyle yedi katlı binanın taa çatısından aşağıya atlayan insanlar aşağıda, itfaiyenin yırtılan brandasından zemine çakılıp parçalandılar, itfaiye merdiveninin kendilerine de gelmesi için, pencerelerde bekleşenler üzerlerine bir canavar gibi hücum eden duman yığınlarına son gayretleriyle karşı koyduktan sonra itfaiye merdiveninin bozulması üzerine ya

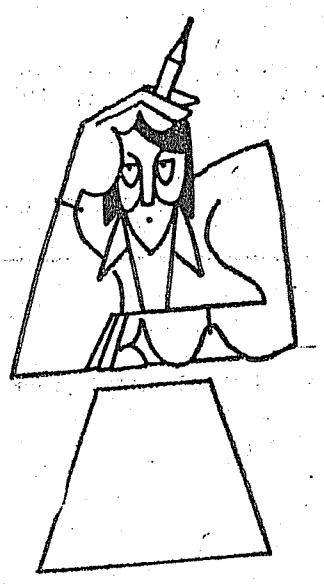

alevlere yem oldular, yahut da yere düşüp parçalandılar. Hadisenin daha da acı tarafı; bu feci, bu korkunç manzarayı aşağıda toplamış olan binlerce insan dehşet içinde seyretmekten gayri bir şey yapamadılar.

Yüzmilyonları ve milyarları bulan maddî hasarlar da elbette yabana atılacak cinsten değil.. Üst üste gelen bu facialar bir sabotaj mıdır, bir talihsiz kâza mıdır? Şimdi hemen herkes bu suale cevap aramaya çalışıyor.

Ancak bu arada hassaten YIBA yangınından sonra bazı suçlamalar yapılması dikkati çekmiştir. MSP milletvekilleri bu yangın için Meclis Araştırması istedikleri gibi, YIBA Çarşısındaki Endüstri Meslek Lisesinden 25 kadar öğrencinin de yanması hadisede sabotaj ihtimalini güçlendirmiştir.

Öte yandan bu öğrencilerin cenazelerinin Hacı Bayram Camiinden kaldırılışı sırasında çıkan hadiseleri polis güçlükle önleyebilmiştir. İddia edildiğine göre Hacıbayram camii vaizlerinden Yusuf Bilgin, öğle namazından önce vaaz ederken, «ben bu çocukların mektepleri ne geçen sene meslek dersi hocası olarak gitmiştim. (Biz Allah'a inanmıyoruz) demişlerdi. Allah da onların cezasını verdi, bu ateş daha bu dünyadaki ateştir, bir de öte dünyadaki ateş var..» şeklinde sözler sarfetmiştir.

Bu şekilde söylendiği iddia olunan sözler üzerine öğrenci aileleri ve bir kısım öğrenci bu sözleri protesto etmişler ve cami ve avlusunda karışıklık çıkarmak istemişlerdir.

Vaiz efendinin bu şekilde söz söylemesi elbette ki tasvib edilemez. Zira, en azından, her doğru söylenmez. Ve yanan öğrenciler arasında Hak ile temasa gelememiş bedbahtlar bulunabileceği gibi imanlı kimselerin dahi bulunması mümkündür. Hele acı içinde evlâdını bir feci felâkette kaybetmiş kimselere karşı bu şekilde sözler sarfedilemez. Ne var ki, vaiz efendi de bu şekilde söz söylemediğini, gazetelerin sözlerinde tahrifat yaptıklarını iddia etmektedir. Alınan haberlere göre de vaiz efendi **«çocuklarımızın dünya ateşine atılmasından hepimizin yüreği elem duyuyor ama onların ruhlarını iman nuru ile aydınlatmadığımız zaman küfrün ebedî ateşlerine atmış olmuyor muyuz? Ben geçen sene bu çocuklara derse gittim, aralarında «ben dinsizim» diyebilenler dahi vardı. Onlar daha önceden zaten yakılmışlardı.»** şeklinde sözler söylemiş ve bu sözler nifak ehli tarafından saptırılmıştır.

Diyanet, vaizi açığa almış ve savcılık da tahkikat açmıştır.

«Ermeniler en çok acı çeken, çi

AMERİKA YENİ BİR ÇIBANBAŞ MEY

Türkiye'de son yıllarda, yeniden hayata hâkim olma mücadelesine atılan İslâmî fikir ve hissiyatın önüne geçebilmek için, bu hareketi daha **cenin** halindeyken boğmak yolunda beynelmilel tertipler peşinde koşan süper-güçlerin birisi olan Amerika son olarak da geçen hafta Beyaz Saray'da ağırlanan Amerika'daki Ermeni temsilcilerine başkan Carter'ın ağzından, **Türkiye'de müslümanların gadrine uğramış, mazlum bir kavim»** muamelesi yapmıştır.

Geçtiğimiz hafta, Vaşington'da Ermeni asıllı Amerikan vatandaşlarından bir

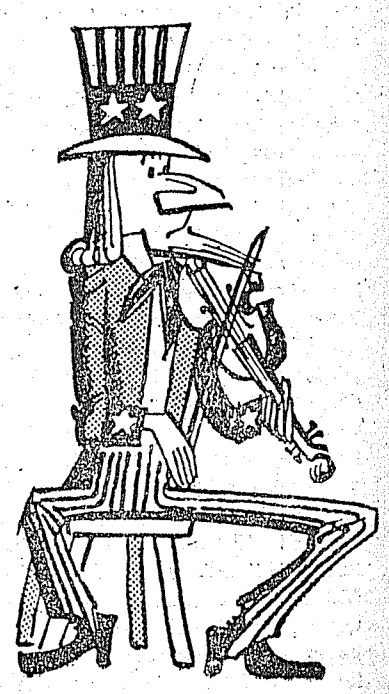

kaç yüz kişilik seçkin bir topluluğa bir yemek veren Başkan Carter **«ermeniler kadar çile çeken bir başka kavmin daha olabileceğini zannetmediğini»** iddia etmiştir.

Carter yemekte, **«yirminci yüzyıl bas-**

İMNASTİK

ler olduklarını da hesaba katmamız, bilmemiz gerekmektedir. Ecevit bu noktada bir şeyler söylememektedir. Sadece **«silâh sistematiğimizi, silâh yapımızı değiştireceğiz»** demekte, bir de yeni bir «millî savunma mefhumu geliştireceğiz» diye nutuklar çekmektedir.

Bu ne demektir?

«Silâh yapımızı değiştireceğiz» deyince ortaya bir kaç ihtimalli bir bilmece çıkar:

Türkiye'nin kendi silâh sanayii var mıdır, yok mudur? Varsa, buralarda millî silâh ihtiyacı çağın standartlarına göre hangi ölçüde karşılanabilir? Karşılanamazsa veya silâh sanayii hiç yok sa, yenisi kurulmak için ve âcil ihtiyaçları karşılayacak ne gibi tedbirin vardır?

Hiç..

Amerikan silâh sistematiğinden de ayrılacağımıza ve Ecevit'in haklı söyleyişiyle dış siyaset de **«silâh ve dış yardım alınan ülkelere göre değişir»** gerçeği de ortada bulunduğuna göre; millî silâh sanayiin yok, mevcud silâh sistematiğini terkedeceksin; bir

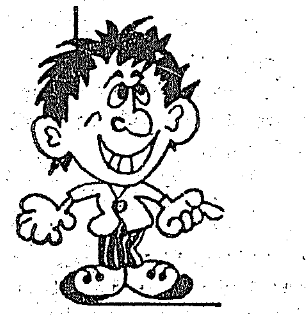

ülkenin dış siyaseti de, silâh ve dış yardım alınan ülkeye bağlılık şeklinde ortaya çıkacağına göre; Ecevit söyleyebilir mi, silâh yapısını nasıl, hangi kıstasları gözönüne alarak değiştirecektir?

Bunun cevabı gayet kolay..

Rusya'dan silâh alınarak!..

Rusya'dan silâh almak demek ise, nasıl ki Amerika'dan silâh alınırken Türkiye Amerikan emperyalizminin kuklası olmuşsa; **«Türkiye, bu sefer de Rusya'nın kuklası olacaktır»** demektir. Hattâ bunun da ötesinde, Amerika ile bir sınır ve karşılıklı tarihî toprak elde etme hesaplarımız olmadığına, ve Rusya'nın Türkiye üzerindeki tarihî emelleri ap-açık ortada bulunduğuna göre?..

Evet, eğer, Türkiye başbakanı diplomatik manevra yapıyorsa, mes'ele yok... Elbette ki, bu herkes gibi onun da hakkıdır. Ama, biz ortada bir çaresizlik ve ondan da öte, bir şaşkınlık gördüğümüzü ifade edelim. Çünkü, **Ecevit, silâh yapımızı değiştireceğiz»** diyor. Savunma Bakanı Hasan Işık **«Hayır, Rusya'dan silâh almıyacağız»** diyor. İki gün sonra da, aynı kişinin beyanatı, **«Rusya'dan silâh alabiliriz»** e dönüşüveriyor!

Ecevit'in Amerikan emperyalizminin ona çengel atıp, istediği gibi davrandırttığını hesaba katmaksızın, **Almanya ile ortak silâh sanayii kurmak ve silâh ihtiyacını oradan karşılayacağımızı** söylemesi ne kadar ciddiyetle inanılabilecek bir sözdür? Amerika, Almanya'ya vereceği bir emirle böyle bir yardımı önleyecek bir güce sahip değil midir? Daha doğrusu Almanya, Amerikan vizesi olmadan herşeyi yapacak kadar bir istiklâl sahibi midir? Üstelik, Genelkurmay'ın eski başkanlarından Semih Sancar vazife başındayken, ambargo mevzuundaki bir beyanatında **«Amerika silâh vermiyor ve verdirtmiyor!»** dememiş miydi?

Bunun yanında Hükûmetin başı ile Savunma Bakanı arasındaki tenakuzlu beyanat verme yarışı daha başka şekillerde de devam etmekte. Nitekim, Hasan Işık, **«Avrupa kendi ailesine mensup Türkiye'yi desteklemek zorundadır»** demekte, Avrupa'yı Türkiye'nin **hamîliğine,** koruyuculuğuna âdeta zorla dâvet etmektedir. Halbuki, aynı anlarda Ecevit Türkiye'nin istiklâlini korumanın nutuklarını üretmekte, ve arada, Şansölye Schmidt'in **«Almanya'nın Türkiye'yi garazsız- ivâzsız olarak sevdiğine, iki ülke arasında kadîm dostluk bağları bulunduğu»** şeklindeki nutuklarına sınırsız bir itimadla sarılmaktan da kendisini alamamaktadır.

Bu durum bir hesabiliğin, bir diplomatik jimnastiğin ve manevranın varlığından ziyade yokluğuna ve bir şaşkınlığa işaret etmektedir. Ve, Rusya'da böyle bir şaşkınlık içindeki **Türkiye'nin bu durumundan faydalanmak için ve Türkiye'yi kuşkulandırmamak için** Doğu sınırımızdaki zırhlı birliklerini Doğu Avrupa'ya kaydırmak taktiği tatbik etmektedir. **Halbuki,** mes'eleye mazinin her **türlü** menfi tesirlerinden uzaklaşarak da bakılsa; Rusya'nın Türkiye üzerindeki hesaplarının olmasının tabiiliğini, bundan asla **vazgeçemiyeceğini,** böyle bir **feragatin** eşyanın tabiatine mugayir olacağını, azıcık **stratejiden, jeo-politikten** anlayıp da Türkiye ile Rusya'nın yeryüzündeki coğrafî mevzilerine bakanlar anlamakta tereddüt göstermezler.

Bilmiyoruz, Ecevit'i bu şaşkınlıktan ve içine düştüğü **gaflet** uykusundan nasıl uyandırmalı?

...çeken, çile çeken kavim» imiş...

...» MEYDANA GETİRME PEŞİNDE!..

larında cereyan eden» (ve Batı'da **Ermeni Kıyımı, Ermeni Tehciri, Ermeni Katliamı** gibi isimler verilen) hadiselere de temas **etmiş ve ermenilerin yaşadığı trajediyi başka hiç bir etnik grubun yaşamadığını»** ileri sürmüştür.

Carter'ın bu konuşmasından çok duygulanan Amerikalı ermeniler adına Richard Monogyan Carter ve eşine minnet ve şükran duygularını ifâde etmiş, Carter'a kıymetli hediyeler sunmuştur.

Bilindiği gibi Birinci Dünya Savaşı esnasında **Amerika'da** başkan **olan** Wilson tarafından ortaya atıldığı için **«Wilson Prensipleri»** diye anılan ve Osmanlı İmparatorluğunun tasfiyesini hedef alan plânda Ermenilere de Doğu Anadolu'da bir bölge tahsis ediliyordu. Bu plânı tatbik etmek için **Birinci Meşrutiyet** yıllarından itibaren başlamış bulunan ermeni faaliyetleri daha bir kesifleşmiş, millet ve devletimizin başına pek çok belâlar açılmıştı. Ama, sonunda Karabekir Paşa kumandasındaki İslâm orduları taa Bakû'ya kadar uzanan topraklarda ermeni milislerini ve Rus ordularını söküp, atmış bu esnada Anadolu'da, devletimizin zayıf bir anında hem de **«sadık kavim»** olarak tavsif edilmiş olan ermeniler tarafından ihanete uğramış olmanın verdiği hınçla ermenilere karşı bir yıldırma ve mukabil sindirme ve katliâm hareketi başlatılmış ve İstanbul dışındaki yerlerde müslümanlığı kabul etmeyen ermeniler tehcire, göçe zorlanmışlardı.

Aradan geçen 65 yıla rağmen, hâlâ aynı meselenin ön plâna çıkarılması göstermektedir ki, Türkiye üzerindeki oyunlar, Osmanlı üzerindeki oyunlardan farklı değildir ve Osmanlı İslâm olduğu için o düşmanlıklara muhatab idi. Türkiye'de de, bugün **İslâmî bir uyanış başladığı için** çeşitli tertipler meyanında **ermeni meselesi** de bir diğer fitne unsuru olarak yeniden tezgâhlanmak istenmektedir.

Büyük FETİH YÜRÜYÜŞÜ VE MİTİNGİ

MÜSLÜMAN!..

SEN DE KATIL!..

ECDADINA BAĞLI HALKIMIZ

Prof. Dr. Necmeddin ERBAKAN

VE

BÜTÜN MSP PARLAMENTERLERİNİN İŞTİRAKİYLE...

28 Mayıs Pazar günü

ŞEHZADEBAŞI' NDA TOPLANDIKTAN SONRA ÖĞLE NAMAZINI MÜTEAKİBEN MEHTER REFAKATİNDE YÜRÜYÜŞE GEÇİLECEK, SARAÇHANE, AKSARAY VE BAYEZİD YOLUYLA SULTANAHMED MEYDANI'NA GELİNECEKTİR. BURADA; PROF. DR. NECMEDDİN ERBAKAN KADİR MISIROĞLU VE GENÇLİK MÜMESSİLLERİ GÜNÜN MÂNA VE EHEMMİYETİNİ BELİRTEN KONUŞMALAR YAPACAKLARDIR!

MÜSLÜMAN!...

ŞANLI ECDADININ RUHLARINI ŞAD ETMEK İSTİYORSAN; BU BÜYÜK YÜRÜYÜŞ VE MİTİNGE

Sen de katıl!..

M. S. P.

HAFTANIN MEVZUU

ECEVİT MANTIĞINCA «MESELÂ...» DİYELİM

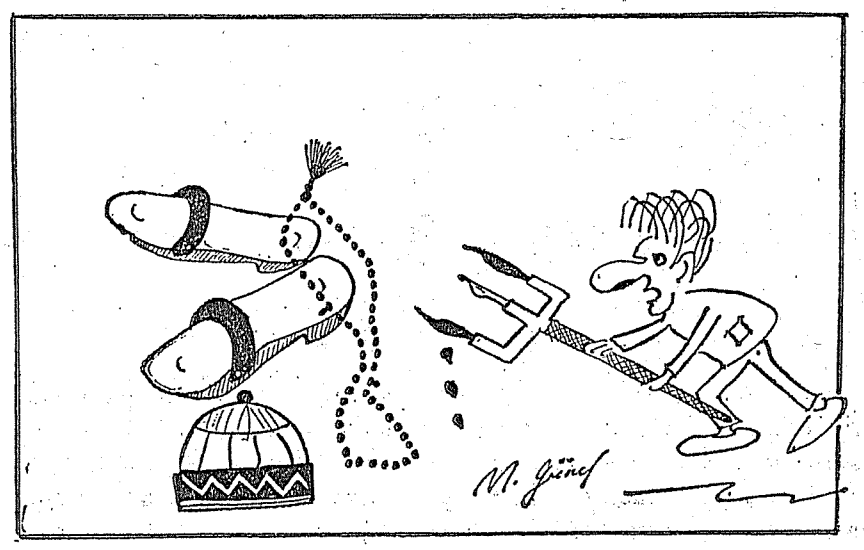

29 Mayıs 1978 günü Türkiye büyük hadiseler yaşadı. Anadolu'nun her bir tarafında, İslâm inancına bağlanmış büyük kitleler, ellerinde «Kelime-i Tevhîd»-ler yazılı bayraklar, sancaklar, tuğlar, dillerinde Tekbîr sâdaları ve (Yaşasın İslâm Kardeşliği, Yaşasın Dünya İslâm Birliği, Yaşasın İslâm Devleti! «biz bu vatanı bize emanet bırakan şehîdlerin mirasçısıyız, o şehîdlerin yolunda yeniden ölmesini de biliriz! Mukaddes İslâm Şeriatı etrafında sım—sıkı perçinlenelim. Müslümanlar uyanın.. Kavmiyetçilik ve bölgecilik sapıklıklarıyla İslâm milletini birbirine kırdırmak isteyen alçaklara ölüm!.. Allah ü Ekber.. Allah ü Ekber... Allah ü Ekber...) nidâlarıyla büyük yürüyüşler yaptılar. Anadolu'nun her bir tarafında İslâm düşmanları evlerinden dışarı çıkamadılar. Yaşanan yeni bir diriliş sahnesinde, pek çok yerlerde, mülkî ve askerî erkân da yürüyüşleri sempati ile takib ettiler. Her hangi bir hadise çıkmaması için tedbir mahiyetinde, yürüyüş mahallerine sevkedilen askerî birlikler de tekbîr ve tehlîl sâdalarıyla cûş-u hûruşa geldiler, onlar dahi aynı şevkle, aynı inançla yürümek istediler. Polis kuvvetleri dahi komünist yürüyüşlerindeki gibi bin—bir korku içine düşmeyerek, **«acaba bir serseri kurşunla vurulup evime, çocuklarımın arasına dönemiyecek miyim?»** gibi karamsar düşüncelere dalmadan, **Fetih Bayramı'nın** gerçek bir bayram olduğunu idrâk ettiler, korkusuz, endişesiz, telâşsız.. Yürüyen kitleler **1 Mayıs** komünist yortusundan geride kalan afişleri duvarlardan temizlediler, İslâm düşmanlarının resim ve sair maddî kalıntılarını çöplüklere attılar; mânevî bakımdan bir temizlik olduğu, gibi, elhâk, maddî bakımdan da bütün Anadolu'da büyük temizlik oldu.

Bütün memlekette, dost—düşman herkes, bu büyük **Fetih Bayramı'nın** feyzinin devam etmesini, bizim şu Anadolu toprağında 900 senedir bütün müslümanların nasıl kardeşçe yaşadığını, fitne zamanlarında meydana gelen zehirli havanın bu vatana hiç bir fayda getirmediğini düşünürlerken, devletin radyo—televizyonları da **Fetih Bayramının** bütün yurtta büyük sevgi gösterileriyle, büyük bir olgunluk içinde geçtiğini, yürüyüşlerden filmler göstererek millete duyurdu. Aynı zamanda, Türkiye dışından, gelen haberlerde de **Fetih Bayramının**, İslâm'ın İslâm—dışı güçlere en kesin bir şekilde galebe çalmasının 525 nci yılı dolayısiyle İslâm dünyasının her tarafında **Mekke'de, Medine'de, Kahire'de, Bağdat'ta, Kabil'de, İslâmabad'da, Dakka'da, Jakarta'da, Kuala—Lumpur'da, Dar—üs Selam'da** ve müslümanların esir olarak yaşadıkları **Batı Trakya, Kırım, Türkistan, Filipinler, Birmanya, Tayland, Hindistan, Lübnan, Filistin, Eritre** ve Keşmir gibi yerlerde de müslümanların emperyalist zulmüne karşı bir derlenip toparlanma içinde olduklarını ihtar ettiklerini gerçekleri gizleyen İslâm düşmanı güçlerin elindeki haber ajansları dahi dillerinin ucuyla da olsa naklettikleri gibi, **İslâm Haber Ajansları** da dünyanın her tarafından gelen bu haberleri resimlendirdiler, filmlendirdiler, bütün İslâm dünyasının **Büyük Fetih Bayramı'**nda yaşadığı heyecan her tarafta duyuldu, düşmanlara kasvet verdi, dostlara şevk...

Ancak Türkiye'de İslâm düşmanı olan bütün güçler homurdanmaya başladılar. **«Yaşasın İslâm Şeriatı, İslâm Devleti kurulsun!», «Müslümanlara Hürriyet, putlar yıkılsın.. Yaşasın cihanşümûl (Üniversal) İslâm Devleti ideali ve İslâm kardeşliği!»** gibi ibarelerin haykırıldığı ve resimlendiği, bu yolda pankartların taşındığı bu 29 Mayıs'ın yasaklanmasını isteyenler oldu.

Bu arada Taksim Meydanın'daki Atatürk heykelinin etrafının tuvalet olarak kullanıldığını, **«bu saygısızlığı yapan «gerici»lerin dünyalarının başlarına yıkılmasını»** isteyen histerik devrimbazlar korosu günlerce susmak bilmedi.

Bu bedbahtlara karşı Başbakan Ecevit «biz, hürriyetlerin yokluğundan şikâyetçi olunmasına karşı çıkamayız! Demokrasilerde herkes bildiğini, inandığını söyler, her inanç ve fikriyatın taraftarları kimin arkasından niçin gittiklerini böyle açık, hür bir şekilde ortaya konulmuş sözlerle tesbit ederek giderler. Binaenaleyh, biz hükûmet olarak devlet güçlerini milletimizin üzerine salamayız. Evet, bazı taşkınlıklar da olmuştur. bu tabiidir.

Bu arada bir kaç kendini bilmez. Atatürk heykelinin etrafını tuvalet olarak kullanmıştır ama, biz bu meseleyi büyütemeyiz, biz çağdışı putperestlere benzemeyiz. Heykelin çevresini tuvalet olarak kullanmak, heykeli dikilen kişiye hakaret sayılamaz. O anlayış iptidaî kavimlerde, totem'lerin gölgesine basmayı bile hakaret sayan zavallıların anlayışıdır. Biz, modern Türkiye'nin yüzünü bu gibi çağdışılıklarla karartamayız. Gerçi 1 Mayıs gibi yortu günlerinden kalma afişler ve put tasvirleri hücuma uğramıştır ama, güvenlik kuvvetlerine müdahele emri veremezdik. Çünkü, suç işleyenler varsa, filmler çekilmiştir, bilâhare ortaya çıkarılır, ama, o büyük kitlelere karşı kuvvet kullanılması, o düzenli yürüyüşleri başıbozuk nümâyişler haline dönüştürmek için bir provakasyon, bir kışkırtıcılık olurdu!» demiş ve cümle İslâm düşmanlarının iştahlarını kursaklarında bırakmıştır!»

Evet...

Buraya kadar tamamiyle hayalî olan bir sahne çizdik. Ama, pür—iğbirdir, yüzü gülmez hakikatin.. Zira, şu anlattıklarımızı tam tersinden **1 Mayıs** yortusuna tatbik edin, bütün bunlar olmuştur! **«Yaşasın Rusya»** diye köpek nâraları yükselmiştir, **«Komünist Partisine Hürriyet!»** diye haykırılmıştır ve bütün bunları Ecevit, bir **hak isteme** olarak görmüş ve göstermiştir. Devlet güçlerinin suç işlenen, devlete, millete karşı cinayet işlenen hallere müdahale etmemesinin mazereti olarak **«hadise çıkmasını önlemek»** gibi pespâye akıl yürütmelerde bulunulmuştur!

Hele, Taksim'deki heykelin etrafının tuvalet olarak kullanılmasına cümle atatürkçülerden tek kelimelik bir protesto sadası çıkmadı!

Biz de Ecevit'in o mantığını kullanacak olsak ve **«Meselâ...»** diyerek, yukarda anlattığımız gibi **Büyük Fetih yürüyüşleriyle** İslâm düşmanlarına karşı **İslâm Milleti** olarak, **tek bir yumruk halinde** gerekli cevabı versek; Ecevit cenapları kendi mantığınca o zaman nasıl davranacaktır? O zaman sözünde mi durur, yoksa devrimciliği tutup, **«çağdışı bayramları yapanların»** üzerine mi çullanır dersiniz? Tedhiş havası estirmeyen, kalblerde inşiraha vesile olan müslümanca bayramlar tes'îd ettiklerinden dolayı!..

ECEVİT NİHÂYET DÖNDÜ

«MEMLEKETTE ANARŞİ VARKEN, ÖZAL NASIL HACCA GİDER?» DİYENLERİN KULAKLARI ÇINLASIN!

Eskilerin bir tâbiri vardır, çok geçmişlere, **«Leyleği havada gördü galiba»** derler... Ecevit de leyleği havada görmüş gibi yurt dışında dolaşıp duruyor.. Âdeta, onu görmek de televizyondaki bir seri programın gizli Çarli'sini görmek gibi **mes'ele olacak!** Daha şimdiden mizah mevkuteleri, **muhalefet yıllarındaki alışkanlığını devam ettirdiğinden olacak, tekrar, «Ecevit, bir kaç günlük ziyaret için Türkiye'ye gelecek!»** diye manşetler atmaya başladılar, bile... Ama, şurası unutulmamalıdır ki, Ecevit muhalefet lideri iken, ülkenin değil de partisinin içinde derin çatlaklar ve iç çatışmalar hissettiği zaman dışarıya kaçar, hemgâları da o dışardayken kavga etmeyi kendilerine yakıştıramazlar, hesaplaşmayı, dönüşüne bırakırlardı. Dönüşte de hemen kavga başlatılamazdı ya... Onun için yeni bir kızgınlık, yeni bir sürtüşme zemini ve zamanı gerekirdi. İşte öyle bir durum ortaya çıktığı zaman da Ecevit dernal kapağı yine yurt dışına atıverirdi!

Şimdi makamlar değişti, Ecevit başbakan.. Ülke büyük mes'eleler içinde kıvranıyor. Ecevit ise yurt dışında volta atıp duruyor. Batılılar bu ziyaretleri pek ciddîye almıyorlar. **«Ecevit Tito'nun bloksuzluk teorisiyle flört etmeye geliyor!.»** gibi başlıklar atan Batılı gazeteler dahi var... Önce Moskova'nın peykî durumundaki Doğu Avrupalı komünist ülkeleri dolaşan Ecevit; **Hans Amca'yı** ziyarete gittiğinde daha bir değişik umutlara kapıldı. Oradan da Londra'ya, Viyana'ya Amerika'ya, sonra Moskova'ya derken; **«Seksen günde devr-i âlem»** isimli masal kitaplarına yeni bir malzeme vermeye çalışıyor... Ama ülkenin içinde bulunduğu durum, hiç de iç açıcı değil...

Denilecektir ki, **«iyi ya, adamcağız da oradan oraya koşup duruyor, memleketin içinde bulunduğu duruma bir çare bulmaya çalışıyor...»** Elbette ki, Ecevit, resmî ziyaretlerde bulunuyor.. Resmî ziyaretlerde her ne yapılırsa yapılsın, asla **«pikniğe, te nezzüh eçıktık»** diyen devlet adamı olmaz... Hep nutuklar atılır, kadehler tokuşturularak ülkeler kurtarılır, umutlar tazelenir ve sonunda halk yığınları görürler ki, **havanda su döğülmüş!**

Ama bizim üzerinde asıl durmak istediğimiz husus şudur: Ecevit'ten önceki iktidar döneminde, **Erbakan ve Korkut Özal,** bir müslüman olarak Hacca gidip, dünya müslümanlarının bir nev'i yıllık en büyük toplantılarında, Bab-ı âli hep birden feyâdı koyvermişti: **«Memlekette, döviz yokken Erbakan ve anarşi** [illegible] **gezerken Korkut Özal, vazifelerini terkedip, nasıl Hacca gidebilirler?»** Hemen herkesin dilinde bir sual vardı. Hiç kimsecikler de çıkıp **«Allah'tan korkun ve utanın!.**

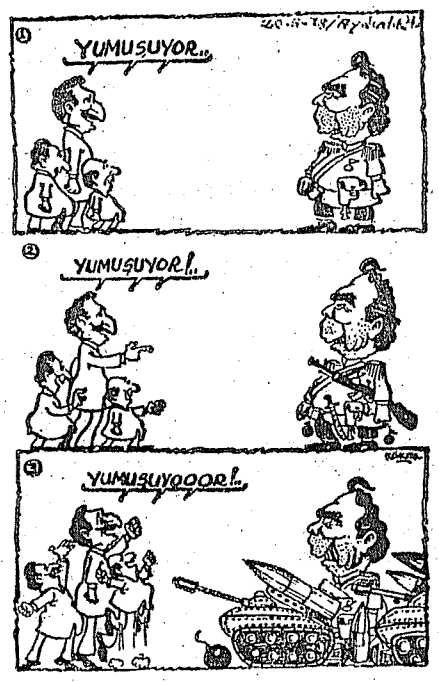

Bu kafayla gittiğiniz müddetçe Allah sizin cezanızı verecektir. Bu adamlar Kâbe'ye gidiyorlar, hem ferdî ibadetlerini yerine getirecekler, hem de dünya müslümanlarının önde gelen isimleriyle karşılaşıp Türkiie müslümanlarının lehine, faydası kararlar almaya uğraşacaklar.. Bunun dedikodusu yapılır mı?» diye bu lâf eberini susturamamıştı.

Evet, kimsecikler bu makul sözleri söylemedi. Ama, o zamanlar **«Bu zamanda hacca gidilir mi?»** diye ağızlarına bir sakız alanlara, şimdi biz de onların mantığınca soralım: **«Memleket böylesine güç şartlar içinde bulunurken, Ecevit'in köşe-bucak gezmesine niye ses çıkarmıyorsunuz, hödükler?»**

Ama, arada bir fark var, tabii,.. **Ecevit kâfirlerin** arasına gidiyor, müslümanların arasına değil ki!..

Yüz sene öncelerde Ziya Paşa merhum ne güzel anlatmış, **İslâm'a ters bakanların hâlet-i ruhiyesini, «Londra, Viyana, Paris'i görmek, Kâbetullah ile Aksâ'yı görmek gibidir!..»** diyerek...

Hemen ilâve edelim ki, Ecevit devletin başbakanlık makamının vakârını koruyamamakta, ne idüğü belirsiz bir takım derneklerin «çağrı»larına koşmaktadır. Hele Londra'ya gidip gizli toplantısında bir konuşma yaptığı **«Stratejik Araştırmalar Enstitüsü»** diplomatik bir Bilderberg toplantısı olup, İngiltere'nin ve bütün Batı dünyasının dünyaya yayılma politikasında, elde ettiği neticelerden, mutâlarından faydalandığı bir kuruluştur.

TÜRKÇE'YE SÛİKASD İSLÂMA SÛİKASDİN BİR CÜZ'ÜDÜR...

Türkçe'nin Jandarmalığını Yapmak!..

DİL ve EDEBİYAT

Güzel Türkçe'mizde asırlardır kullanıla kullanıla müstesna mâna incelikleri ve lâfız zarâfeti kazanmış yüzlerce kelimeyi hasûmetlerine esas hedef ittihaz ederek, onları unutulmaya mahkûm eylemeye ve yerlerine «türkçe» (!) yaftasıyla köksüz ruhsuz ve yanlış bir takım nevzuhur kelimeler ikâme etmeye çalışanların maksad ve gâyeleri âşikârdır. Bunu, kendileri de itiraftan çekinmemektedirler. Bu vâdide, uydurulmuş kelimelerin yanlışlık ve çirkinliklerini —misalleri alfabetik olarak tâdad eylemek sûretiyle- gösterirken yaptığımız ve birkaç haftadan beri devam eden istitratta yer alan fikirler ve gösterilen deliller ispat etmiştir ki, bu hareketin faydası din, devlet ve milletimizin kadîm düşmanlarınadır.

Madem ki, bu gerçek ortadadır, o halde, dinine, tarihine ve mukaddesatına bağlı olanların vazifesi de, bu harekete karşı koyarak islâmî menşeli kelimeleri yaşatmaya çalışmaktır. Bu ise, iki şarta bağlıdır.

a) **Evvelâ, kendi nefsini bu hıyânete iştirak vebâlinden berî kılmak.**

Bu, asâletsiz, nevzuhur kelimeleri kat'iyyen kullanmamak ve onlara karşı tam bir boykot halinde bulunmakla kabildir. Bu hassasiyeti herkesten beklemek hakkımızdır. Tabiî, bu «herkes» tabirine din ve tarih düşmanları dahil değildir. Ancak sıradan bir vatandaşın bile göstermesi lâzımgelen bir hassasiyettir. Çünkü din ve tarih şuurunun tabii bir emri ve neticesidir. Bu, lâzım, fakat kâfi değildir.

b) Halis türkçe kelimelerle konuşup yazmak, din ve tarih şuuru ile mücehhez ve bu iki şuurla meydana gelmiş bilcümle tarihî eser ve müesseseleri dâvâ eden kimseler için -elbette- kâfi addedilemez. Onlar, başkalarına da, müdâhale etmeye ve bu sûretle- tâbir câizse- hâlis Türkçe'nin jandarmalığını yapmaya mecburdurlar. Zira, lisanımızdaki islâmî kelimeler -hiç tereddüd etmeden söyleyebiliriz ki- onların dâva ettikleri mukaddeslere dahildir. Dikkat edilirse, sütun başlığımızda her hafta **«Türkçeye Sûikasd, İslâma Sûikasdin bir Cüz'üdür»** hükmünü her hafta tekrarlamaktayız. Gazetemiz, neşriyata başladığı günden beri, bu vâdide yazdıklarımız, sütun başlığımızdaki bu kıymet hükmünü ispata fazlasıyla kâfidir.

Dünya dilleri arasında inzibatı ile meşhur olan İngilizce'nin yabancılarca mefhum veya lâfız hatalarıyla tekellüm edilmesi halinde muhatabının maksadını çok iyi anlayan bir İngiliz kasden cevap vermez ve ona sözünü tekrarlamaya defaatle dâvet eder. Tâ ki, muhatabı o sözü doğru olarak söyleye. Eğer, müteaddit ikaza rağmen düzeltmezse «Ha, siz galiba şunu demek istiyorsunuz?!» diyerek ona doğrusunu öğretmekten nefsini menedemez. Tabiî, aslen İngiliz olan bir insan İngilizce'yi zaten yanlış kullanmaz. Bu durum, İngilizce'de sırf yabancılar için mevzuubahsdır. Türkçe'de ise, durum tamamen tersinedir. Bugün aşağı yukarı yüzde doksanımızın konuşması, ne selîka itibariyle ve ne de diksiyon yani kelime seçimi itibariyle doğrudur. Herkes meramını kabâ-saba bir sûrette ifade etmeyi kâfi saymaktadır.

Bundan daha hazin olanı da, güya yeni cereyanlardan ve yeniliklerden habersiz kabul olunmamak veya kültürsüz sayılmamak için her yeni uydurulmuş kelimeyi kullanmaya çalışmaktır. Bu keyfiyet de âdeta umûmî bir hastalık haline gelmiş bulunmaktadır. Kendisini bu hastalıktan kurtarabilenler sayılıdır. Bir çoklarının yeni nesillerce daha anlaşılır olmak gibi bir mâzereti ileri sürdükleri mâlûmdur. Ancak, bu görüşe karşı evvelce gerekli cevaplar verilmiştir!

Aslında, dâva adamı geçinenlerimizin bile, lisan mevzuunda devrimbazların dümen suyunda gitmek alışkanlığından kendilerini kurtaramamış bulundukları acı bir gerçektir. Halbuki, din ve tarih şuuruna sahip herkes için, islâmî menşeli kelimeleri yaşatmaya çalışmak —kâmil mânâsıyla- memur bulunduğumuz cihâdın bir cüz'üdür. Bunu yapmaktan hiçbir yerde geri kalmamaldır. Velev, sohbetin insicamı bozulup, esas mes'ele gürültüye gitse de, karşımızdaki bir insanın bir takım asâletsiz kelimelerle konuşmasına müsâade edilmeyip gerekli ikaz derhal yapılmalıdır. Dâva adamlığının vazgeçilmez icaplarından olan bu müdâhele ecdad ile aramızdaki yegâne bağın temâdisine medar olacaktır.

Kısacası her şuurlu müslüman girip çıktığı mecliste güzel Türkçe'mizin İslâm kültürüyle yoğrularak uzun asırlar içinde kazandığı mâna incelikleri ve lâfız zenginliklerini korumak hususunda bir nev'î jandarmalık yapmaya mecburdur. Bu mecburiyeti yerine getirmeyenler, tarih ve ecdad huzurunda büyük bir vebal ve mes'uliyet altına gitmektedirler.

— MANZARA —

Bir nizam gösterin siz; halk adalet içinde.
Bir kurtuluş var elbet Hak'ka dâvet içinde.
Küfür ehli ittifak kurmuş... ama ne yazık
İnananlar: Tefrika, kin, adâvet içinde.

İSMAİL BAYRAM

BİR VESİKA BİN BİR İBRET

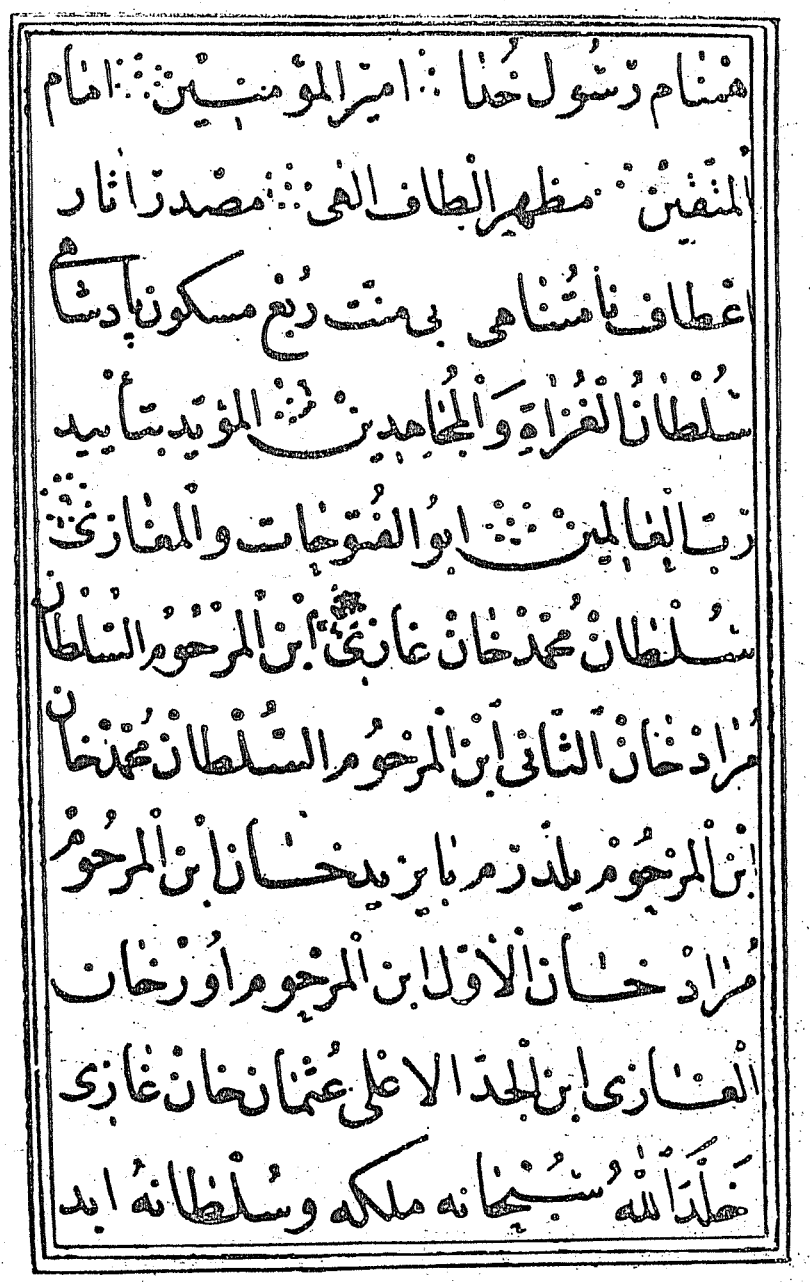

Osmanlı Pâdişahları Hilâfet'in alınmasından önce de Hilâfet'e mahsus tâbirlerle yâd olunuyordu. İşte size Fâtih'in vakfiyelerinde kendisinin «emir-ül müminin olarak zikredldiğini gösteren bir sahifenn klişesi...

HİSAR mensucat
Döşemelik ve Perdelik kadife
sanayi ve ticaret a.ş.
Toptan perakende
İ.M.Ç. 5 Blok Nu: 5302
Unkapanı İSTANBUL
Tel 26 75 89 22 12 32

TEŞKİLÂTLARIMIZDAN HABERLER

HANIMLARA ÂİD DERNEKLERDE FETİH GÜNLERİ

MUKADDESATÇI HANIMLAR DERNEĞİ

Bu yıl SEBİL'in 125. sayısındaki dâvete uyularak Türkiyemizin her tarafında ve hattâ yurd dışındaki kardeşlerimiz arasında bile İstanbul'un 525. Fetih yıldönümünü heyecanlı bir sûrette kutlanacağı anlaşılmaktadır. İstanbul'da mâzisi bir-kaç aylık olmasına rağmen hızlı bir çalışma içinde gözüken **MUKADDESATÇI HANIMLAR DERNEĞİ** 27. 5. 1978 Cumartesi günü saat 14.00'de Eyüp'te bir «Fetih Günü» tertiplemiştir. Dernek başkanı **Fevziye Nuroğlu** ile **Aynur Mısıroğlu'nun** konuşacağı bu toplantıda genç hanımlar fethin mânasını belirten çeşitli gösteriler yapacaklardır.

Aynı program 30. 5. 978 günü saat 14 de Üsküdar'da Erenler Gazinosu'nda bir kere daha tekrarlanacaktır.

Mısıroğlu Şûle Yüksel Aynur Mısıroğlu'nun konuşacağı bu toplantıda genç hanımlar fethin mânasını belirten çeşitli gösteriler yapacaklardır.

MUKADDESATÇI HANIMLAR DERNEĞİ'nin 27 Mayıs Cumartesi günü EYUB, Vapur İskelesi, Düğün Salonu'nda saat 14 de yapılacağı bildirilen bu fetih gününe İstanbulumuzun bütün imanlı hanımları dâvetlidir.

Diğer taraftan gazetemize husûsî bir beyanat veren «İDEALİST HANIMLAR DERNEĞİ» Reisesi Şûle Yüksel Hanımefendi Mayıs ayındaki bayramların çokluğuna dikkati çekerek, bundan böyle 29 Mayıs'ın resmen kabul edilmesi için kampanya açacaklarını, bu günün, Mayıs Ayındaki öteki bayram günlerinden çok daha ehemmiyetli olduğunu söylemiştir.

Pek yakında başlıyoruz

BALAT AKINCILAR ŞÛBESİ BOMBALANDI

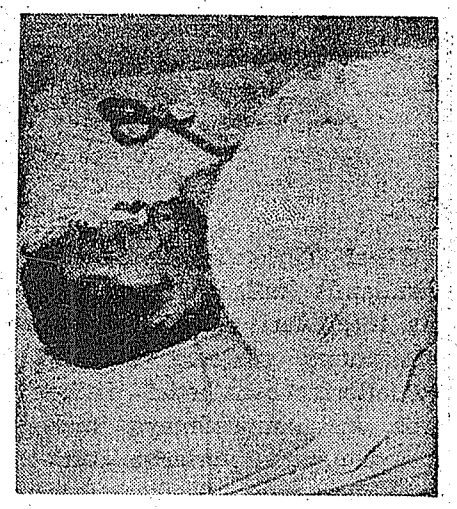

Son günlerde imanlı Akıncı gençlerinde İslâmî üslûba mugâyir bir sûrette sokağa dökülmelerini ve anarşik hâdiselere karışmalarını sağlamak üzere tahrikler, alabildiğine artmıştır. Sözle, yazıyla ve hattâ fiilî tecâvüzlerle mukabele bilmisil mevkiinde bırakılarak harekete zorlanan Akıncılar'ın, bu oyuna gelmeyeceği muhakkaktır. Onlar, kurunun arasında birçok yaşın da yanmasına sebep olacak şuursuz, fevrî hareketlerden kendilerini korumak hususunda bu güne kadar gösterdikleri hassasiyeti devam ettirirken, nifakçılar işi bazı akıncı şûbelerini bombalamaya kadar vardırmışlardır.

Bu arada, geçtiğimiz perşembeyi, Cumaya bağlayan gece, sabaha karşı Akıncılar Derneği Balat Şûbesi'ne bir takım tahrikçi unsûrlar tarafından bomba atılmıştır. Hadisede -büyük bir cesaretle -bombayı kaptığı gibi sokağa fırlayan, cadde üstünde tesadüfen bulunan kadın ve çocukların zarar görmemesi için onu atacak boş bir saha arayan Selâhaddin Demirci adındaki genç kardeşimiz, bombanın elinde patlaması neticesinde ağır bir sûrette yaralanmıştır. Bir bacağı kalçadan, bir kolunun da dirseğinden kesilmesine sebeb olan bu tecâvüzden sonra yaralı olarak Cerrahpaşa Hastahânesi âcil servisine kaldırılan kardeşimizin sağlık durumunun heran iyiye doğru gitmekte bulunduğu bildirilmiştir. Kendisine âcil şifalar diler bu gibitahriklerle Akıncı gençliğin asla sokağa dökülemeyeceğini bir kere daha tekrarlamak isteriz.

Akıncı gençlik sokağa dökülmeyecektir! Zira, onların bütün cihana şâmil olan yüce dâvaları, sokak gürültüleriyle değil ilim, irfan, dirâyet ve cesaretle halledilecek bir dâvadır.

Bugün, o yüce dâvanın hazırlık safhası içinde bulunan İslâmcı gençlik, kendilerine karşı «pısırık oldukları» yolundaki tahrikler ve fiilî tecâvüzün altında yatan mânayı çok iyi müdriktirler. Bu gibi ithamlar, kuru bir kavga ve kısır bir çekişme içindek bazı gruplarca ne kadar tekrarlanırsa tekrarlansın. Onlara verilecek cevap şu atasözümüzden ibârettir: Isıracak köpek, dişini göstermez!. Unutmamak gerekir ki, bu memleketteki mücâdele aslında sırf Hak-Bâtıl mücâdelesidir. Bâtıl'ın muhtelif şûbeleri arasında cereyan eden bir takım çirkin ve neticesiz hareketler İslâmcı Gençliğin bunun içine girmesini ve vakitsiz bir sûrette yıpranmasını temin için girişilmiş sırf bir aldatmacadan ibârettir. İslâm gençliğinin bu oyuna geleceğini umanlar, boşuna heveslenmesinler! Zira, mücâdelenin İslâmî kaidelerine sadakattan ayrılmamayı temel şiar ittihaz etmiş bulunan gençlerimiz, bu meydanda bir kere ve yiğitçe boy gösterecektir! O da, nihaî zaferin arefe günü olacaktır! Bu böyle biline ve yazı, söz ve fiilî tecâvüzlerle tahriklerde bulunup, bîgünah insanlar daha fazla zarardîde kılınmamalıdır. Hâinlerin dışardan, ve aramıza sızmaya çalışan münâfıkların içerden yapmaya çalıştıkları tahriklerin hiçbir netice vermeyeceği ve ancak muharrikleri hüsrana uğratmaktan ibâret kalacağı bilinmelidir!.

Diyalektik materyalizmin, marksizm ve kapitalizm ekonomilerinin iflasına tanık olduktan sonra olanca sistemiyle İslâm ekonomisini tanıyacağınız kitap

İSLÂM EKONOMİ DOKTRİNİ

MUHAMMED B. ESSADR

hicret yayınları

— D. materyalizmin, marksizm ve kapitalizm ekonomilerinin eleştirisi, Genel çizgileriyle İslâm ekonomisi, doktrinimizin istinbatı, üretim öncesi ve sonrası dağıtım, hükümler ve teori olarak üretim, mübadele, para, tedavül, karma mülkiyet ilkesi, emek, değiştirme değeri, devletin sorumluluğu, sosyal garanti, sosyal denge —

Adres: Asmalı çeşme sok. No. 6 Hürriyet han Sultanahmet - İST.
Büyük boy, dikişli 720 sayfa Fi. 150 tl gönderme masrafı % 30 (6 adetten sonra)

yol

yol oldur ki doğru vara.

Selâhaddin Eş ÇAKIRGİL

Fetih nedir ve neyin fethinden bahsediyoruz?..

Türkiye müslümanları olarak yeni bir «fetih bayramı»nı idrâk ediyoruz. Aslında bu «fetih bayramı» dahi bir yerde maziyle ve mezar taşıyla öğünme gibi görülebilir ama, şu kadar yığınla bayram arasında müsaadenizle bir gün «bayram» edelim. Ama, hani bir halk türküsündeki bayram motifi var ya, işte aynen öyle bir bayram kutlayışı..

Bayram gelmiş neylme, anam anam, offf!...
Kan damlar yüreğime!...

Biz, şairin «bugün bayram dedin, yortu imiş meğer!» diye hayretten dona—kaldığı bayramların enflâsyonuna uğradık. Öylesine bayramlar ki, gerçek bayramlara pusu kurmuş!.. Alınız, bir kaç gün önce resmî ideoloji mitosçularının bütün tehditlere rağmen stadlarda, en terbiyesiz görünüşlerle icra ettikleri ve alkışlarla seyrolunan bayram! Bayram mıydı, yortu muydu? (Lâf aramızda; şu Erbakan'dan Allah razı olsun.. Hani, iki müslüman bir araya gelsen, hemen onu tenkid eder ve bunu anlata-anlata bitiremeyip, bu yüzden, başka lokomotiflerin peşinden sürüklenen vagonlar olmayı isteyenlerimiz dahi olabilir ama, şu 19 Mayıs'ların, milletin inanç, şeref ve haysiyetine bayrak açmış nesillerinin nümayişlerine ve baldır—bacak gösterilerine rest çekerek, kendisine müslümanca bir «helâl olsun» dedirtecek bir başka lider çıkmadı. Gerçekten de, helâl olsun.. Lâkin, millet, millet olmaktan çıkıp; halk olmuş, sürü olmuş; her meseleyi mide, uçkur, konfor ve sair maddiyat açısından görmek gubûruna, gayya kuyusuna yuvarlanmış olduğu için, onun bu «rest» çekişine dudak büken zavallı müslümanlar dahi olmuştur. Ama, bu babayiğitliği her kişi yapamaz. Onun o rest çekişi, resmî ideolojinin yerleşik doğrularının her birisine karşı, haysiyetli her müslümanın takınması gereken tavrı belirtiyordu. Bizler bunu düşünemiyoruz ama, alınız 20 Mayıs tarihli Hürriyet (eşeklik) gazetesini, meseleyi nasıl değerlendirmiş, bir görünüz.. Hattâ diyor ki, bu protesto'nun şümulünde Anıt—Kabir'in de olduğu, Erbakan stadyuma gelmediği gibi, oraya da gelmeyince anlaşıldı!»)

Şimdi, düşünüyorum da, müslüman atalarımız öyle ikide bir bayram—mayram yapmamışlar, uydurma, mevzu bayramlara itibar etmemişler.. Buna zamanları olmamış.. En büyük bayram olarak, cihadın bizzat kendisini kabul etmişler.. Düşünebiliyor musunuz biz İstanbul'un fethini ancak ne zaman kutlamaya başlamışız? Dört yüz yıl sonra!. Yani, 1853'lerde.. Yani, Kırım Harbi için İngiliz ve Fransızlarla ittifak edip, Rusya'yla savaştığımız yıllarda.. Geçen asırdaki Osmanlı ricali atalarımız bakmışlar ki; ittifak ettiğimiz, birlikte harbettiğimiz İngiliz ve Fransızlar dahi, bzimle birlikte olup yenmeye uğraştıkları Ruslar gibi; kültür ve medeniyetlerinin, inançlarının eski vatanı Bizans'ın İslâm'dan zans'ın intikamcısı olduklarını ilân edercesine kili zns'ın intikamcısı olduklarını ilân edercesine kili selerinde Rusya'yla birlikte naakus inletiyorlar! Bu hal bizimkilerin gururuna dokunmuş ve «yahu, onların zaferler peşinden sevinç hezimetler arkasından dövünüp sızlama, feryâd etme alışkanlıkları var da bizim niye yok?» diye düşünmüşler, sanki... «Milletin kuvve-i mâneviyesi, giderek gerileyen haşmet ve kudretimizin arkasından daha bir bozulmasın, tazelensin, aman, bir bakın, ne büyük milletiz, atamız Fatih gemileri karadan yürütmüş, bir çağ kapatıp bir çağ açmış!..» deyu, bayağı keyiflenmişiz ve yüz sene geçmiş aradan, hâlâ aynı terâne!...

Hayır!- Eğer, bu mânada anlıyarak bir fetih byaramı idrâk edeceksek, mazur görün fakir yokum bu işde!.. Zira, bu bayram enflâsyonu içinde illâ da bir bayram olarak fetih bayramını kutlayacaksak, önce fetih'ten ne anladığımızı, neyin fethinden bahsetmemiz gerektiğini; İslâm'ın dışındakilere nâzire olsun dercesine bir takım kişileri mitoslaştırmak, azizleştirmek, ululaştırmak özentilerine kapılmadan anlamamız gerek...

Varsanız, buyrunuz!

Ama, her yıl, sefâletimiz daha bir artıyor!. Her yıl 29 Mayıs'larda Fatih resimleri, panoları veya «şahs-ı muayyenin taklidi caiz değildir» hükmündeki hikmetleri düşünmeden, Fatih'in resimlerine benzetilen kimselerin at üzerinde dolaştırılması ve Ayasofya önünde, hıçkırıklı, nâralar atışlar!.. «Ayasofya açılsın» diye tempo tutuşlar!..

Bütün bunları terkedebilirsek, buyrunuz. «fetih bayramı»nı kutlayalım

Yoksa.. Ucuz ve kolay olana tâlib olmak ise, o zaman bize «fatih'in nesli» demek yalan olur!..

Hani, büyük atamız Fatih Sultan Mehmed Han ne demişti. Uzun Hasan'ın annesi Sâre Hatun'a.. Fatih, Trabzon Rum İmparatorluğunu yıkmak için yalçın, dik dağ yamaçlarında kan —ter içinde tırmanırken, Sare Hatun sormuştu:

«— Hey oğul... Bunca zahmet bu Trabzon için değer mi? Senin gibi cihana bedel bir ulu hükümdarın bir küçük Trabzon için böylesine hayati tehlikeler içine atılması revâ mıdır?»

Büyük atamız demişti ki:

« — Hey ana... Bizim elimizde İslâm'ın kılıcı vardır. Bizim kasdımızın Trabzon'u zaptetmek olduğunu mu zannedersin? Bizim gayemiz İlâ'y-ı Kelimetullah dâvasıdır, Allah'ın ismini ve kanununu yer yüzüne hâkim kılmak dâvasıdır. Bu aziz dâvaya bu kadarca ter dökmedikten, kanımızı akıtmadıktan sonra bize gaazî demek yalan olmaz mı?»

Evet, mâdem ki İstanbul'un fethinin 525 nci yılını idrâk ediyoruz. Öyleyse fethin asıl maksadını en azından Büyük Atamız kadar bilmemiz gerekir.. Aksi halde basiretimiz bağ[illegible]nmış demektir.. Çünkü müslümanın dâvası şu veya bu toprağı ele geçirmek değildir. Müslüman çamur'a, taşa, toprağa perestiş eden bedbahd değildir. Ama, bütün mükevvenat Allah'ımızın olduğuna ve biz de Allah'ın yeryüzündeki halifeleri olduğumuza göre, yeryüzünün her köşesi, bizim elimizden Allah'ın kanunununun üzerinde hâkim kılınacağı bahar sabahını bekleyişin içindedir.

İşte böyle bir «fetih» anlayışıdır, bizim ermeye muhtâc olduğumuz.. Yani, Allah'ın kanununun kesin hâkimiyetini yeryüzünün her yerinde tesis etmek şûuru etrafında hâleleşen bir mücadele!..

Yoksa, her Fetih gününde [illegible]erimizi biraz daha fazla yorarak atılan nârala[illegible] kubbeye terkedilen hoş ve boş bir sâdadan gayri ne olabilir?

Düşmanlarımız, İslâmın düşmanları da bundan ancak bahtiyarlık duyarlar.. «Bütün gerilimlerini bir fetih gününde harcarlar, rahatlarlar, olur biter— korkmayın!» diye haklı olarak bizim kendi kendimizi avutmamızı sevinçle seyrederler...

Öyleyse bugün mes'ele, Fatih'in gemileri karadan yüzdürmesi veya çağ kapayıp çağ açması gibi yüreklerde inşirah uyandırarak uyutucu hikâyelerle oyalanmamaktır

Şimdi, yeniden bir fetih bekliyen ne Ayasofya'dır, ne Anadolu'dur, ne şurası, ne de burası!. Küfrün, Bizans entrikalarının çarkları arasında çaresiz kalıp, bir kurtarıcı bekliyen, bir fetih sabahında Hakk'a teslim edileceğinin kurtarıcı hayaline susamışcasına hararetle hasretlik çeken; biz kendinimiziz!.. Eğer, fethin mukadderliğine ve müyesser olacağına inanıyorsak, fethedilmesi ilk gereken varlık kendimiziz!.. Fatih Sultan Mehmed Han 21 yaşında kendisini değil, Bizans'ı kurtarmaya tâlib olmuştu ve neticeyi devşirdi! Ama, bizim insanımız, bugün Fatih'in 21 yaşındayken, kendi dışındaki alemi de Hakk'ın hâkimiyetine teslim kılma cehdine değil, kendi nefsini bile bu cehd ile yüzleştirme şûuruna erebilmiş değil!..

Biz bu mânada fetih şûuruna sahip olduğumuz zaman, —bırakın, Ayasofya'yı, açılmasını!. Şimdi açılıp da müslümanların sefaletini haykıracağına; hiç değilse bir hizmet ifa ediyor, küfrün zulmünü haykırıyor!— Ayasofya'yı bize camî yapmaya engel olabilecek bir Bizans karşımızda tutunamıyacaktır. «Fetih nesli, Fatih'in torunları» gibi güzel yakıştırmalar da ancak o zaman yerini bulur; yoksa «Fatih nesli ve mücahidlik» de, «gaazilik ve şehidlik» de yalan olur..

Haydi öyleyse, müslümansan, önce kendi içindeki uyuyan destanını uyandır!.

ATİNA'DA BİR «TÜRKİYELİ KOMÜNİST», VE...

Geçtiğimiz hafta içinde İstanbul'da, tamamiyle moskofçu komünistlerin kontrolündeki bir «ilerici gençler» toplantısı tertip edilmiş ve Taksim Meydanı'nda haykırılan haince köpek sâdaları aynı uluma makamında tekrarlanmıştı. Bu arada devletin gözünün önünde Yunanlı bir komünist de gelip, bu kongrede, Yunan Komünist Partisi adına konuşturulmuş ve alkış toplamıştı.

Aradan bir kaç gün geçtikten sonra bu sefer de Yunan Komünist Partisinin 10. kongresinde bir Türkiye'li komünistin, Komünist Partisinin temsilcisi olarak konuştuğu bildirilmektedir. Doğu Berlin'den Atina'ya gelen ve hüviyeti gizli tutulan bu temsilcinin İ. Bilen isimli TKP Genel Sekreteri olduğu ileri sürülmektedir. Bu temsilci, Yunan Komünistleri kongresinde yaptığı konuşmada, «Türkiye'nin Kıbrıs'ta bir yabancı ve işgâlci olarak bulunduğunu, adadan bütün yabancı kuvvetler gibi Türkiye'nin çekilmesini söyleyerek, «Biz Türkiyeli omünistler o-

larak, Yunan halkına karşı Türkiye tarafından yapılacak bir taarruz ve tecavüzde asla çarpışmayacağız, böyle bir savaşın içinde yer almayacağız! İki ülkenin halkları kardeştirler!» demiş ve konuşması İstanbul'da alkışlanan Yunanlı komünist temsilcininki gibi alkışlarla kesilmiştir.

Diğer taraftan, son günlerde Türkiye'li komünistler son elli yılın Türk-Sovyet münasebetlerini de tarihin bir takım gerçeklerini gizleyerek yeni temellere oturtmaya çalışmaktadırlar. Nitekim, bu noktada bir Pekinci marksist olmasına rağmen Aydınlıkçılardan D. Perincek dahi «İnönü'nün İzinden» başlığıyla geçen hafta yazdığı bir yazıda, «Lenin ve Stalin dönemindeki Rusya'yı, Türkiye'nin güvenilir bir dostu» olarak takdim etmekte, «Karadeniz'in o zamanlar bir barış denizi olduğunu» ileri sürmektedir. Bu iddiaya göre, Stalin'in Türk Boğazları üzerinde müstahkem mevki ve Kars, Ardahan gibi yerleri istediğine dair, talepler yalandır!

Vakıa o zamanki Rus tehdidi karşısında İnönü ve sahip olduğu resmî ideoloji vatanımızı müdafaası gayr-i kaabil bir vaziyete düşürdüklerinden, Türkiye'nin müdafaası için Anadolu toprağına Amerikan postallarını dâvet etmek gibi büyük bir hatâ yapmışlardır ama, bu hatayı söylerken, Rusya'nın Türkiye üzerindeki ezelî hesaplarının Stalin zamanında doruk notasına eriştiğini görmezlikten gelme ihanet değilse ancak gaflet olabilir.

Perincek bu noktada, TKP'nin Yunan Komünist Partisi Kongresinde konuşan temsilcisinden farklı bir şeyler söylemektedir. Çünkü Perincek, «Ecevit'in Yunanistan'ı yeni bir tehditin kaynağı» olarak gösteren konuşmasına cevaben diyor ki,

«Yunan düşmanlığı Sovyet sosyal emperyalistlerine teslimiyetin öbür adıdır!

Yunan düşmanlığı, sahte TKP revizyonistlerinin devlet teşkilâtı içine daha fazla yuvalanması demektir» (hayret, halbuki TKP'liler de Yunan düşmanlığına karşı çıkıyorlar!)

Bu akıl yürütmeler, kitleleri bütün köşe başlarında şaşkınlığa düşürmek için tertiplice oynanan bir komünist taktiği olsa gerek!..

İSLÂM YAZISINA DÂİR

Büyük bir Hattat Kâmil Akdik

— 3 —

«— Kamış kalemi kesmenin şüphesiz ki, bir usulü var. Bu usulü bir sır derecesine çıkarmış olan hattatlar, başkalarına karşı pek kıskanç davranır, kalem kesme sırrını herkese öğretmezlermiş, bu doğru mu?»

«— Evet, o söz, «K a t'ı k a l e m s ı r r ı m e k t u m u» diye aranızda şâyidir. Fakat kalem kesmeyi, başkasının kudretini göstermesine mâni olmak kasdiyle saklamak, ne kadar ayıp efendim!.. Böyle bir şey yapıldığını zan ve ümid etmem.

«— Hattatların yazı yazdıkları eli muhafaza için birçok tedbirler aldıklarını işitirim. Meselâ o elleriyle şemsiye veya herhangi bir yük götürmezlermiş?»

«— Doğrudur... Başlıca itina, sıhhate karşı yapılmak gerekir. İşret kullanmaktan kaçınmalıdır. Bir de mide dolu iken yazı yazmamalı. Yemek yedikten sonra iki, üç saat kadar sabretmeli.»

...

Müslümanların (!) kısa zamanda kendilerini derleyip toparlamaları lâzımdır. Cevaplarda menfilik varsa gaflet ve hattâ hıyânet içinde bulunmakta demektir. Şuurlu ve idraklî müslümanlara ve bilhassa gençlere düşen vazife ise gâfil ve hâinleri iyi tesbit ederek gereken dersi vermektir!

«Sabretmeli!» bu söze dikkat ediyor musunuz? Bu söz, sanata vakfedilen bir hayatın ne sâdık bir ifâdesidir! Önce san'at geliyor. Sonra fânî ihtiyaçlar ve zarûretler! Hattâ o gibi ihtiyaç ve zarûretler, san'atın devamlı seyrine engel olduğu için sinirleniyor da..

Kâmil Akdik'le geçirdiğim bir saat içinde artistik bir riyâzete girmiş gibi oldum Ondan dinlediğim bütün sözlerin yankıları hâlâ hafızamın peşinden geliyor. İşte yine anlatıyor:

«— San'at aynı zamanda tetkikle llerler yavrum. Bizim tetkik sahamız, kütüphânemiz, senelerdenberi biriktirdiğimiz yazı örneklerinden vücûde getirilen kolleksiyondur. O kolleksiyon içinde evvelcede söylediğim gibi «Şahsiyetler»le temas ederim, hüviyetlerle tanışırım. Her yazıda okunan bir yüz, fışkıran bir kabiliyet vardır. O kabiliyetlerin yaşını bile tâyin etmek mümkündür bence... Evet. Biz yazının kuvvetinden, o yazıyı yazan sanatkârın yaşını da kestirebiliriz. Mükemmel yazılar, uzun yaşamış hattatların eseridir. Otuz, kırk sene yaşamış bir hattat, noksan içinde ölmüştür. Yazının sermâyesi çok yaşamak... Yazı, emek mukabilinde... Bütün san'atlar öyle değil mi? Sanat, sanatkârın yaşıyle ihtiyarlamaz. Emek verdikçe dinçleşir. Tekemmül ettikçe gençleşir... Fakat şunu da unutmamalı: San'at rızık gibidir. Allah herkese nasıl rızık veriyorsa, mukadder olan ne ise, sanat kudreti de o derece nasip. Kimine çok. Bu hakikati bilmek ve bu nasibe katlanmak lâzımdır.

Hikmet Münir» (1)

Rahmetli İbn'ül Emin Mahmud Kemal Bey'de Hattat Kâmil Efendi hakkında: «Eyyam-ı sabâvetinden beri yazıya vakf-ı vücud eden bu zatın- terceme-i halinde söylediği üzere-meslekte tekemmûl etmek için «eslâfın âsarını tedkik ve taklid» eylemek şart-ı âzam olduğundan -mali kudreti nisbetinde- nefis yazılar tedârik ve hattatların tabirile «mütalea» ederek mesleğinde teâli etmişdi.

Eline meşhur üstadlardan birinin yazısı geçse define bulmuş gibi mesrur olurdu. Bir gün Nuri Osmanî civarından geçerken tesâdüf etdim. Koynuna soktuğu bir şeyin düşmemesi, yahud kimsenin görmemesi için bir elile üstüne basdığını ve bir şeye sevinen çocuklar gibi gülümseyerek arkasından kovalayanlardan kaçarcasına sür'atle yürüdüğünü gördüm. Bir kaç gün sonra görüştüğümüzde keyfiyeti sordum. Bedestan ittisâlindeki Eski Sahhaflar çarşısında Şeyh Hamdullah merhumun bir murakkaını bularak ucuzca aldığını, son derece sevinerek gülümsemeden nefsini men' edemediğini ve bir müfsid hale vâkıf olup da satan sahhafe istirdad etdirmemesi için acele savuştuğunu anlatmışdı.

Zâhirde tıflâne olan bu haller, hakikatde mesleğe olan aşkın şâhididir. Aşkı meşk etmeyenler, maksudlarına kavuşamazlar.»

«Merhum, sülüs, celi, nesh ve diva- pek çok yazı yazmışdır ki, yazıya meraklı olanlarda ve cevâmi (camiler) ve mebânide (binalar) mevcuddur. Güzel ta'lik ve rık'a da yazardı. Fakat o bir yazılarda gösterdiği kemali bunlarda gösterememişdir.

Abdülhak Hâmid Bey'in, Fâtih ve birinci Sultan Selim haklarındaki menzumelerinin türbelerine asılması, Şeyhulislâm ve Evkaf nâzırı Hayri Efendiye ihtar olunduğundan Fâtih menzûmesi Kâmil Efendi'ye sülüsle yazdırıldı ve Evkaf müzesi idare meclisince -zamanın en değerli müzehhibi olan- Behâüddin Efendiye tezhib ve Hâmid'e imza etdirildi. Nezâret tarafından Hâmid, vak'anüvis âyandan Abdürrahman Şeref Efendi, Evkaf müsteşarı Münir Bey, Süleyman Nazif Bey ve Müze âzası dâvet olundu. 11 cümadelûlâ 1334 (1916) de Türbe'de toplanıldı. Programa koydurduğum vechile mükerreren Sûre-i Feth kıraet olunduktan sonra Süleyman Nazif duvara asılan manzûmeyi yüksek sesle okudu. Duâ edildi.» (2)

(1) Yedigün, sene 6, No: 284, Cilt 11, Ağustos 1933, Sh. 16—17

(2) Mahmud Kemal İnal - Son Hattatlar, İst. 1955, Sh. 174

40 HADİS

سبقت رحمتی غضبی

— 39 —

Hadisi Şerif

SEBEKAT RAHMETİ GADABİ

Meâl-i Âlisi

RAHMETİM GADABIMI GEÇTİ.

ÖZÜR

Geçen hafta neşredilen 39 numaralı hadis-i Şerif'in İslâm harfleriyle yayınlanan metni, klişenin ters yapılmış olması sebebiyle bu hafta tekrarlanmaktadır.

TESBİT

Sadık Özarslan

Kız İmam-Hatip Liseleri

İmam-Hatip Liseleri'nin sayısı üçyüz elliyi buldu. Bilmiyoruz, belki daha da fazla. Her vilâyette bir İmam-Hatip Mektebi var. Kazaların birçoğunda da... Belli ve bir gerçek ki; en huzurlu tedrîsât buralarda yapılmakta, İmam-Hatipli aslâ anarşiye katılmamaktadır. Bu mekteblerden sadece halkımız değil, muallimler de memnûndurlar. Talebesi mûnis ve mûti'dir. Gürültü-zırıltı yoktur. Ve İmam-Hatipli gençler, emin adımlarla memleket hizmetine doğru yürümektedirler. Şuurlu dâvâ gençliğini tebrîkler. İnşaallah örnek olmaya devam ederler.

Erkek talebelerle beraber İmam-Hatiplere kızlar da alınmıştır ve alınmaktadır. Nice ana-babalar; kızlarını mezkûr ilim ve irfân müesseselerine vermek için can atmaktadırlar. Bunun neticesi olarak bugün yeri ve durumu müsâid olan birçok İmam-Hatip Mektebinde yüzlerce kız talebe okumakta; bunlar, hem dînlerini ve hem de dünyalarını bilip anlamaktadırlar. Yârın bunlara büyük vazîfeler düşecek... münevver kızlarımız, ışık isteyen Müslüman Türk kadınının önüne düşerek onların düşmemelerini temin edeceklerdir.

Ne var ki; kızlarımız, erkeklerle ya ihtilât hâlinde veya aynı binâ içinde okumaktadırlar. Kabûl olunur ki, hele bir İmam-Hatipli için bu hâlin çeşitli mahzûrları mevcûddur. Meslekî ve ahlâkî mahzûrlarının yanında binâ kifâyetsizliği ve muallim noksanlığı da vardır.. Bunun da kendine mahsûs sıkıntıları vardır.

Kanaatimiz odur ki; kızlar için muallimeler daha faydalıdır. Bilhâssa İmam-Hatipli kızların hocaları, hiç olmazsa ekseriyet itibâriyle, kadın olursa... suâl-cevâb usûlü rahatlıkla ve çekinmeden yürür ve her kız, bilemediklerini, kendisine hayatta lâzım olacak mes'eleleri çekinmeden sorup öğrenir. Şu bir gerçek ve fıtrat icâbıdır ki; kızlar, her merak ettikleri husûsu erkeklere soramazlar. Tabiî böyle olunca da bazı noktalarda bilgileri eksik kalır.

Demek istediğimiz ve teklîfimiz şu: İmam-Hatipli kızlar için başka bir yol düşünülmelidir. Binâsı müsâid her imam-hatibe kız talebe alacak yerde, okumak isteyen kızlarımızın muayyen merkezlerde toplanmaları pek âlâ mümkündür. Biz; kızlar için **«Bölge İmam-Hatip Mektebleri»** tavsiye edeceğiz. Meselâ; Türkiye, birkaç bölgeye ayrılır ve her bölgenin bir merkezi bulunur. Neticede kız imam-hatipliler, belli yerlerde ve merkezlerde toplanır. Hem bu mekteblerin yatılı olmaları da gerekir. Düşünün ki; on yerde biner kişilik Bölge İmam-Hatip Mektebleri açıldı.. ve buralara yalnızca kızlar alındı. Sonunda buralarda onbinlerce kız evlâdımız, okuma imkânına kavuşacak ve o takdîrde hoca bulmak da zor olmayacaktır. Muhakkak ki; kadın hocalar bulmak daha kolaylaşacaktır.

İsim değişikliği de yapılabilinir. Bâzıları: **«İslâm Kız Kolejleri»** diyorlar... Belki olabilir. Fakat esas, bozulmamalı; bu mekteblerden mezûn olanlar, hayata iyice hazırlanmalı ve üniversitelere de alınmalıdırlar. Kızlarımızın yetişmeleri için gayrete gelmeli, bütün imkânlar seferber edilmelidir.

Bu, bir teklîf... Herhâlde çalışan kazanır. Erkek çocuklarımızın yanında kızlarımızı da düşünmek şarttır. Kızlar için bir mekteb.. Mutlaka bölge tipi olmalı; kızlarımız, yatılı olarak buralarda yarınlara hazırlanmalıdırlar.

Yurddışı Sayfası

ÇİFTE EMEKLİLİK

Yurt dışında çalışan işçi kardeşlerimiz için çift emeklilik hakkı getiren kanun TBMM. de kabul edilerek Cumhuriyet Senatosu'na gönderilmiştir. Usûlen önce Senato'nun alâkalı komisyonunda görüşülen kanun burada kabul olunmuştur. Önümüzdeki günlerde Senato'da görüşülecektir. Yurd dışındaki işçilerimizin hem Türkiye SSK. dan ve hem de Alman makamlarından emekli maaşı almalarını sağlayacak olan bu kanunun Senatoca da kabulüne muhakkak nazarıyle bakılmaktadır.

Bakalım yurd dışındaki işçilerimize rey verme hakkı da tanınacak mıdır?! Ecevit son gezisinde böyle bir şey söyledi ama, Rahşan Hanım'ın oradaki islâmî faaliyetler karşısında -geçen hafta temas ettiğimiz -dehşeti sebebiyle Ecevit'in artık böyle bir şeye yaklaşacağını pek sanmayız!.

Zira dolaştıkları her Avrupa memleketinde en kuvvetli teşkilâtın MSP'yi destekliyen «Millî Görüş» Teşkilâtı olduğunu gördükten sonra da ayni kanaati muhafaza etmiş olduğuna pek ihtimal verilemez. Ne olacak canım sırtında yumurta küfesi yok ya!...

GURBETTEKİ VATAN'DAN

Aşağıdaki yazı, Batı Trakya'da, Gümülcine'de neşredilmekte olan **«GERÇEK»** isimli gazeteden alınmıştır. **Dr. Mehmed Bağdadlı** gazetenin sağlık köşesinde yazdığı bir yazıda **«Papaz duâsıyla giden bir Hacı Dayı»**nın âkıbetinden duyduğu ızdırabı dile getiriyor. **Gurbetteki vatan'**dan gelen bu sesin taşıdığı mânayı Türkiye'deki insanların dikkatlerinde büyük ihtimalle seyredemediğimize göre, onlara **gurbetteki vatan'ın** muzdarip insanları olarak acırken, kendimize de **«vatanlarındaki gurbette yaşayan bedbahtlar olarak bakmamız gerekmez mi?»** diye bir suâl sorarak, yazının en can alıcı yerlerini nakledelim:

PAPAZ DUASIYLA GİDEN HACI DAYI

(Biz doktorlar insanları ölürken çok görmüşüzdür. Bize ölüm pek te'sir etmez. Fakat kafamda bir ölüm vak'ası vardır ki her zaman bir kurt gibi içimi kemirir. Hatırımda silinmiyecek bir iz bırakmıştır. Sanki bir doğum sancısı gibidir. Anlatmadan rahat edemem.)

Müşterilerimden yetmişi geçik bir hacıydı. Bana bir kaç defa geldi, iyi edemedim. Bazı muâyenelerin yapılması lâzım olduğu için hastaneye gitmesini söyledim. Hastanede bir müddet kaldı. Bir gün gittiğimde Hacı dayının durumu kötüleşti. Yanına gittim ve baktım, komaya girmiş. Yanındaki karısı Hacı ninemi bir telâş almıştı. Ölüm Allah'ın emri olduğu için belki pek üzülmüyordu ama giden kocasına son vazifesini yapmak istiyordu. «Bana bir Kur'an bul, yâsin okuyacağım» dedi. O gün de Paskalya yortusunun arifesiydi. Radyoda papaz dua ediyordu. Hacı dayının yanındaki yatakta, bir hasta radyoyu hafifçe açmış dinliyordu. Hacı ninem asıl bunun için rahatsızdı. Hemen yan odalarda Kur'an için Türk kadınlarına baktık, bulamadık. Arabaya atlayıp anamın Kur'anını almaya gittim. Döndüğümde Hacı ninemi kapının önünde buldum. Ben birşey söylemeden bezgin, suçlu ve isyan eden bir tavırla, Hacı dayın, dedi, papazın duasıyla öteki dünyaya gitti.» (...)

TEMSİLCİLERİMİZ

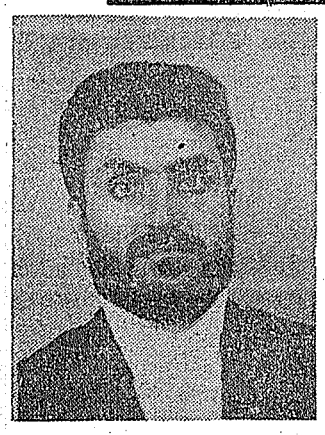

— Köln mümessili

Adil KARAMAN
Rothehaus Str. 47
5000 KÖLN. 30
B. ALMANYA

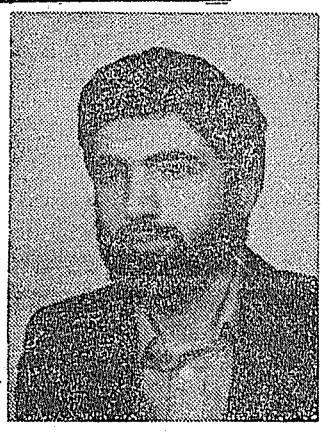

— Limburg Mümessili

MEHMET ALİ ŞAHİNER
Pannesheider Str. 4
KERKRADE—HOLLAND
Tel: 010—131906

Sebil

Avrupa Bürosu

SEYFİ ŞENOĞLU

Liebig weg 5
6236 Eschborn/Ts.
Postcheckkonto Nr: 116655-600
6000 Frankfurt a. M.
Telefon: 0 61 96 / 4 54 47

Abone olmak, abone kaydından silinmek, gazetemize herhangi bir sûrette müracaat etmek veya SEBİL yayınlarından almak isteyen yurt dışındaki kardeşlerimizin evvelîyetle adresi yukarıya yazılmış olan Avrupa Büromuza müracaatlarını rica ederiz.

ABONE ŞARTLARI

ALMANYA İÇİN:	60 Doyçemark (D.M.)
AVUSTURYA İÇİN:	400 Avusturya Şilingi (OSCH)
FRANSA İÇİN:	120 Fransız Frangı (F.F.)
BELÇİKA İÇİN:	800 Belçika Frangı (BRF)
İSVİÇRE İÇİN:	60 İsviçre Frangı (SFR)
HOLLANDA İÇİN:	60 Hollanda Florini (HELF)
İNGİLTERE İÇİN:	15 Paund

(Altı aylık abone bedeli için herbirinin yarısı)

LYON'DA FETİH GÜNÜ

Fransa'nın Paris'ten sonra en büyük şehirlerinden biri olan Lyon'da güzel İstanbul'umuzun 524. fetih yıldönümü münâsebetiyle bir gün tertip edilmiştir. Fransa gibi bir ehl-i salip ülkesinde -hasbelkader- vatancûda bir sûrette yaşayan kardeşlerimizin tertib ettikleri bu **«FETİH GÜNÜ»** ne Avrupa Millî Görüş Teşkilâtları Umûmî Reisi muhterem **Dr. Yusuf Zeynelabidîn** ile **«SEBİL»**imizin Avrupa Bürosu Başkanı **Seyfi Şenoğlu'nun** da katılacağı haber verilmiştir.

Bu yıl, -gelen haberlere göre- İstanbul'un **Fetih** yıldönümünün Avrupa'daki işçi ve talebe kardeşlerimizin kesif bir sûrette bulundukları muhtelif şehirlerde de büyük bir heyecanla kutlanacağı öğrenilmiştir. Lyon'daki toplantı **«Millî Görüş Fransa İslâm Birliği»** teşkilâtı'nın açılış gününe denk getirilerek **27 Mayıs 1978 Cumartesi günü saat 15'de** icra edilecektir. Bu vesile ile Fransa'da iki mes'ud hâdiseyi birden kutlayacak olan kardeşlerimizi tebrik eder, başarılar dileriz.

Cemiyet Başkanı **Ahmed Ezancıoğlu** kardeşimizin bildirdiğine göre Avrupa'daki bütün islâmî teşekküller bu toplantıya dâvet edilmişlerdir. Büyük bir gövde gösterisi mânasını taşıyacağı anlaşılan Lyon **«Fetih Günü»**ne bütün kardeşlerimizin iştiraklerini temenni ederiz.

Adres:

BOURSE DU TRAVAIL
69003 LYON/FRANCE
27/5/1978 Saat 15.00

DEUTSCHLAND e.V. ALMANYA TÜRK BİRLİĞİ MÜNİH ŞUBESİ 1976 TÜRKISCHE UNION

MİLLİ GÖRÜŞ
MÜNİH TEŞKİLATI

Goethestr. 3/1
8 München 2 Tel. (089) 59 24 71

BANT SATIŞLARI

FETHULLAH GÜLEN
NECMEDDİN NURSAÇAN
TAHİR BÜYÜKKÖRÜKÇÜ
MEHMED BİLGİÇ
RAMAZAN ARSLANBOĞA
TİMURTAŞ UÇAR

ve emsali hoca efendilerin Almanya ve Türkiye'de yaptıkları kıymetli vaaz ve konuşmalarla Mısırlı meşhur Hâfız ABDÜSSAMED'in Kur'an-ı Kerim bantları teşkilâtımızdan temin edilebilir. Fiatlar, (parekende olarak) 90 dakika altıbuçuk DM., 60 dakika ise beşbuçuk DM. dir.

PARA ÖDEME ADRESİ
MEHMED GÜNDOĞAR
STADTSPARKASSE KONTO NR. 60_098670 MÜNCHEN

Zorla kavganın içine çekilmek isteniyorlar!..

İslâmcı Gençlere Hücum!

Bütün memleketin duvarları yıllardan beri memleket ve milletimizi bölücü, inanç ve ahlâkımıza en ters, kefere sloganlarıyla donatılırken seyirci kalan mevcud lâik düzen, aynı duvarları İslâmcı gençlerin de paylaşmak isteğiyle, duvarlara yazı yazmaya çalışmasına, kitleler İslâmî gerçekleri bir kaç kelimelik klişe ifadelerle duvarlardan olsun anlatmaya teşebbüs etmelerine müsaade etmedi ve İslâmcı gençler düzen'in bekçibaşılarının en amansız ve insafsız tazyikine mâruz kaldılar.

Nitekim, son olarak, 20 Mayıs akşamı İstanbul duvarlarına İslâmî ibâreler yazmak ve «Fethe Doğru» gecesinin matbu afişlerini asmak için teşebbüse geçen 200'e yakın müslüman genç, Ecevit polisinin en hışımlı tavrına mâruz kalmışlar, sokak ortasında silâh tehdidiyle yerlerde yatırılıp, bu zamana kadar hiç bir grupa karşı tatbik olunmayan usûllerle üzerleri aranmıştır. Aramada silâh ve patlayıcı madde arayan emniyet kuvvetleri böyle bir şey bulamadıkları halde, yine de İslâm gençliğinin yazdıklarının lâikliğe ve inkilâplara ters ve mevcud düzenin temelini sarsıcı mâhiyette olduğunu farketmiş olmalılar ki, hepsini de nezarete atmışlardır!

Geçen sayımızda bünyesi hakkında bir nebze malûmat verdiğimiz **POL—DER** mensubu emniyet kuvvetlerinin bu tavrı, bir gerçeği ortaya koymaktadır ki, bu vatan'da herkes hür olarak bir şeyler yapmak hakkına sahiptir ama, müslümanlar asla!.. Müslümanlar ancak esârete lâyıktırlar, âdeta!.

Ve şimdi yapılmak istenen, cevabı aranan sual şudur:

«Şu anarşi içinde her gün, birileri, karşılıklı olarak ölüyorlar, öldürüyorlar da niçin şu müslüman gençliği de ölüm çemberinin içine çekemiyoruz?»

İşte bu hesabın tutması için de gençlerin düzen'e karşı takındıkları **temkinli, akıllı, vakûr** tavırlarını deli-kanlıca bir havaya dönüştürmek, kanlarını tepelerine fırlatıp, şuursuz olarak bu ölüm çemberinin içinde onların da ezilmelerini temin etmek gerekiyor... **şia kontrolündeki** bir teşekkülün ne kadar arzu ile isteyeceğini gözden uzak tutmamak gerekir.

Bu oyuna gelmiyeceğim ama, bu demek değildir ki, boynumuzdan nereye çekilirsek oraya kaLâik düzenin zulmünün müslümanlar üzerine daha bir hışımla abandırılmasını POL—DER gibi, dar götürülürüz; asla!.. Bu zulüm ve düşmanlıklar elbette usûlünce cevaplandırılacaktır. Ama, bu hiç bir zaman başı-boş, kontrolsüz bir hareket olmayacaktır. Bunu POL—DER de, düzenin beslemeleri olan cümle bekçibaşıları da böylece bileler!.

Fotoğrafta, Ecevit'in polislerinin İslâmcı gençlere karşı nasıl davrandığını görmektesiniz ve duvardaki yazı ise **«Şeriat İslâm'dır»** ibâresi... Buna da tahammül edilir mi, yani?

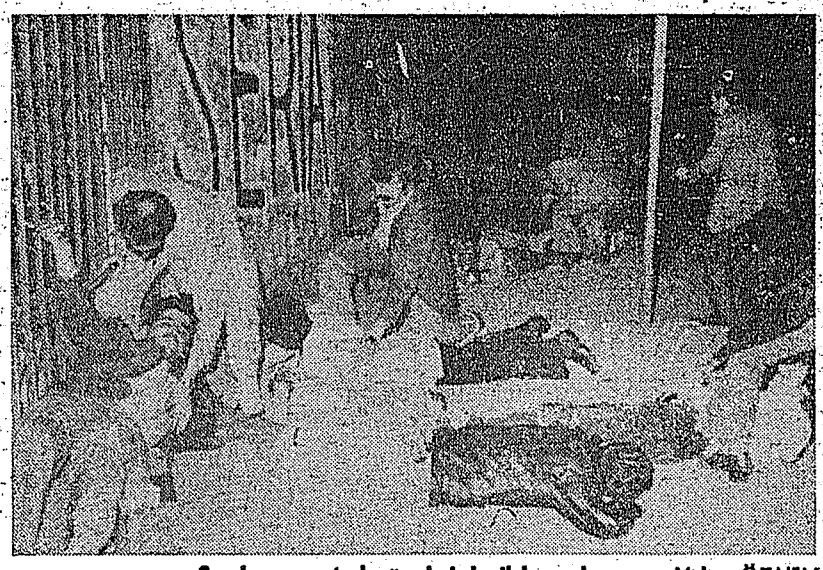

Gençler yere yatırılıp üzerlerinde silah arandı Yalçın ÖZMEN

Akıncı oldukları belirtilen ve sayıları 200'ü bulan bir grup genç,önceki gece Çemberlitaş'ta duvar ve yollara yazı yazarken,polislerin baskınına uğradılar.Etrafları çevrildiği için kaçma olanağı bulamayan gençler,polisler tarafından yere yatırılıp, üzerlerinde silah arandı ama bir şey çıkmadı...

Duvarlara ve yollara yazı yazan 200 genç gözaltına alındı...

28 Mayıs'ta İstanbul'da yapılacak olan "Fetih yakındır" gecesinin afişlerini yapıştıran Akıncı gençler, sayılarının çokluğu nedeniyle dört polis ekibinin giriştiği operasyon sonunda yakalandı. Üzerlerinde silah bulunmayan gençler, sokak ve duvarları kirlettikleri gerekçesiyle gözaltına alındı.

SUÇLARI, DUVARLARA TEMİZ YAZI YAZMAK!..

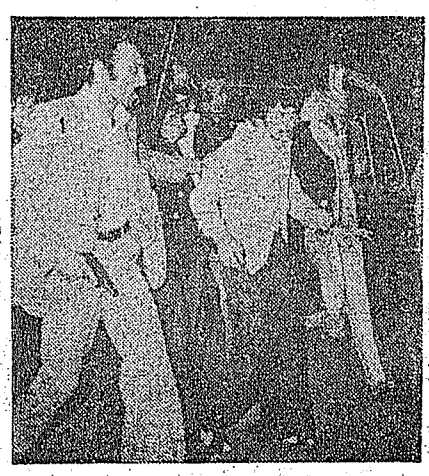

Polis otosuna bindiriliyor

Duvar ve yolları kirlettikleri gerekçesiyle gözaltına alınan gençler polis otosuna bindirilirken..

GÜNÜN KARİKATÜRÜ

Dünyada eğrisinin tırmandığı iki ülkeden biri İtalya,diğeri ise Türkiye... Karikatürde İtalya'nın hali resmedilmiş,Türkiye'yi de siz hayal ediniz.

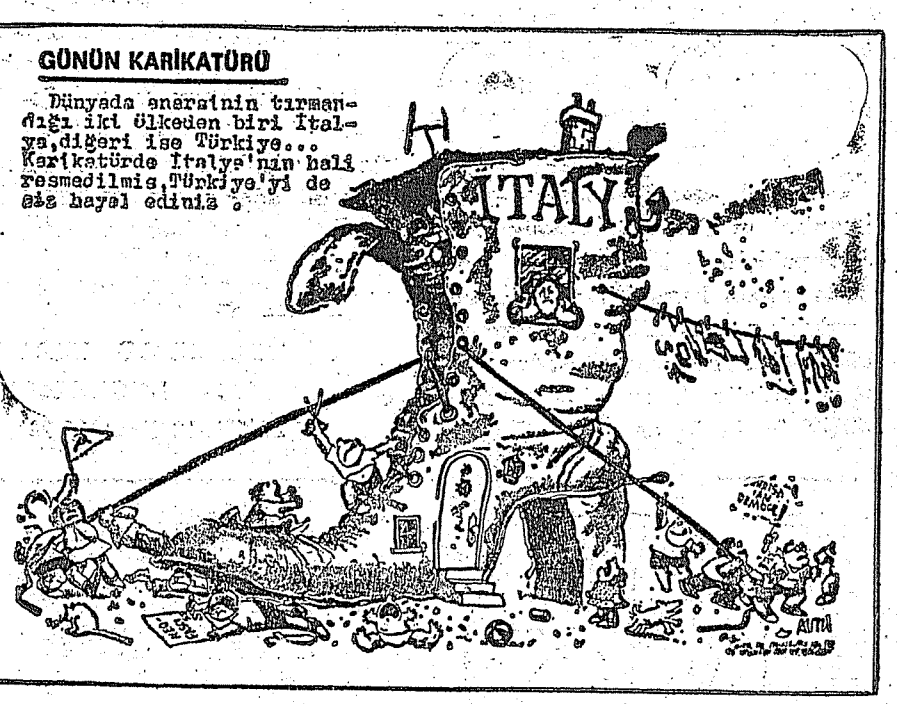

Sebil

her şey hak için

Siyâsî, edebî, tarihî, ilmî, haftalık gazete

Sâhib ve Başyazarı: KADİR MISIROĞLU

Umûmî Neşriyat Md: SELÂHADDİN EŞ

Yazı İşleri Mes'ul Md: RAMAZAN GÜNTAY

Yıl: 3 Sayı: 126 / Fiyatı BEŞ Lira

İDAREHÂNE: Vilâyet Han Kat 1 Nu: 101 - 102

Tel: 26 38 96 — 27 20 99 — İSTANBUL

ABONE Yıllık 200 TL. 6 aylık 100 TL.

Posta Çeki Numarası 97446

Dizgi: Sebil Mat. Baskı: Fazilet Mat.

Umûmî Tevziat: UKAZ DAĞITIM

سبيل

الحق في سبيل الحق

جريدة اسبوعية، سياسية مستقلة، تاريخية ادبية

ص.ب ٨٠٨ استانبول - تركيه

Sebil

Everything

Devoted to the Truth (HAQQ)

An independent Muslim Historica

Political and Literary Weekly

P.O. Box: 808 İSTANBUL

Representative of Europe

Seyfi ŞENOĞLU

Liebig weg 5

6236 ESCHBORN/Ts.

Phone 0 61 96 / 4 54 47

Postscheckkonto Nr: 116655-600

6000 Frankfurt a.M.